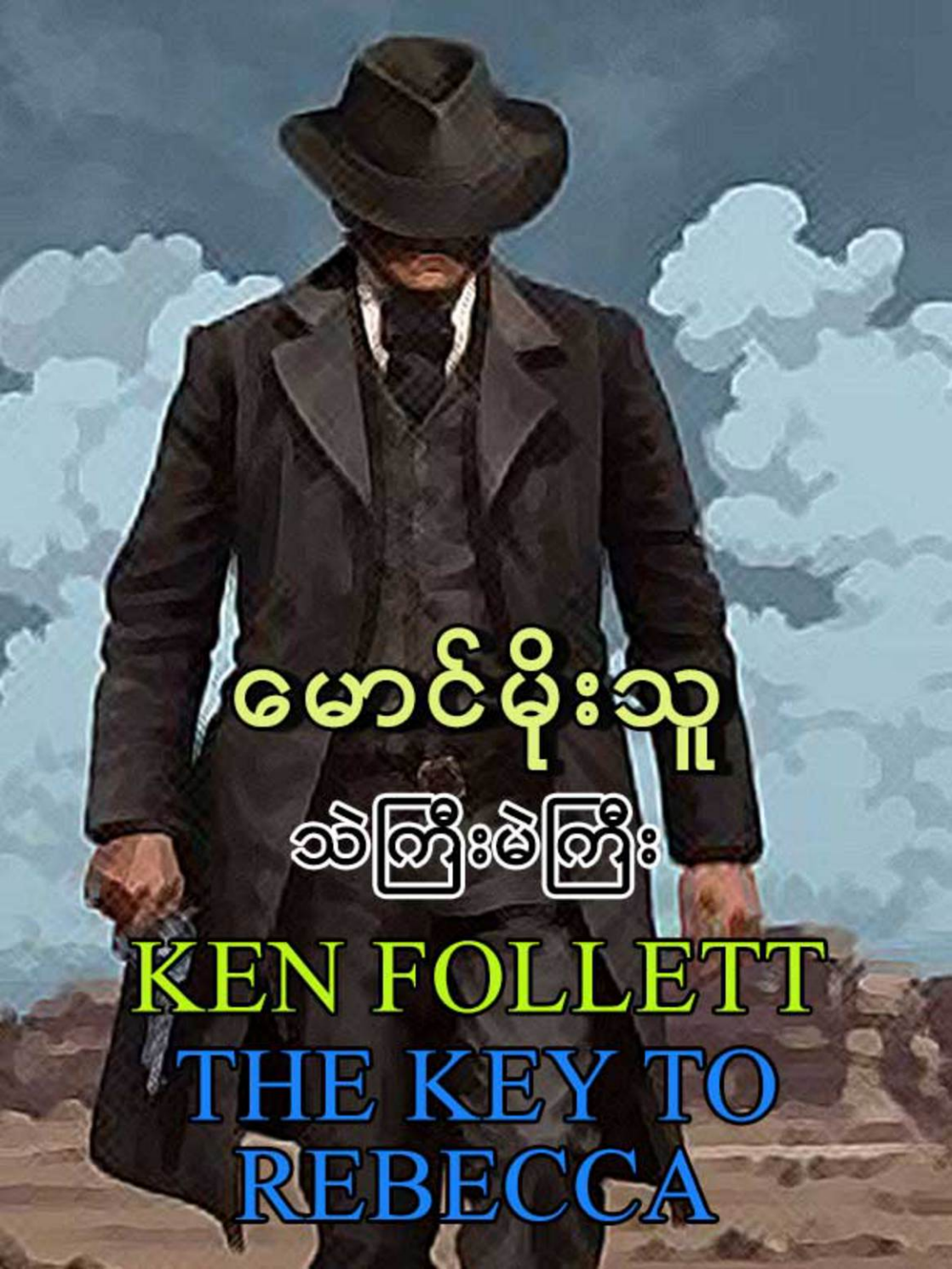

A man wearing a dark, wide-brimmed hat and a long, dark coat stands in a desert landscape. He is holding a small object in his right hand. The background shows a blue sky with white clouds and a rocky, arid ground.

မောင်မိုးသူ

ဆဲကြီးမဲကြီး

KEN FOLLETT
THE KEY TO
REBECCA

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤ ‘သဲကြီးမဲကြီး’ စာအုပ်သည် စာရေးဆရာ ကင် ဖောလေး၏ The Key To Rebecca ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ ကင် ဖောလေး၏ ၁၉၈၀ ခုနှစ် နောက်ဆုံးထုတ် နာမည် အကြီးဆုံး ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ Time မဂ္ဂဇင်း ၏ အရောင်းရဆုံး Bestsellers စာအုပ် စာရင်းတွင် ခြောက်လကျော် ပါ ဝင်သည် အထိ သူတို့ တိုင်းပြည်၊ သူတို့ စာပေ လောကတွင် အောင်မြင် ကျော်ကြားလှသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။

မူရင်း စာရေးဆရာ ကင် ဖောလေးနှင့် မြန်မာပြန်သူ ကျွန်တော်တို့ မှာ အတော် ရင်းနှီးနေပါပြီ။ သူရေးဟန်၊ သူ့ဝှက်ဖဲ၊ သူ့ဆင်ဖဲ၊ သူ့အကွက်၊ သူ့ဆင်ခြေများကို အတော် သိနေပါပြီ။ အကြောင်းမှာ သူ၏ နာမည် အကြီးဆုံး ရှိစုမဲ့စု စာအုပ် သုံးအုပ်စလုံးကို ကျွန်တော် ဆက်တိုက် မြန်မာ ပြန်ဆိုမိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ ပထမဆုံး စာအုပ်မှာ Eye of The Needle စာအုပ် ဖြစ်ပြီး ‘ကျားကုတ်ကျားခဲ’ အမည်ဖြင့် ကျွန်တော် မြန်မာ ပြန်ဆို၍ ၁၀ တက္ကသိုလ်မှ ထုတ်ဝေခဲ့ရာ ဘာသာပြန် ဝတ္ထု လောကတွင် အတော်လူသိများ ကျေနပ်ကြသည် ဟု ကြားသိရပါသည်။

သူ၏ ဒုတိယ စာအုပ် Triple ကို မြန်မာ ပြန်ဆိုနေဆဲ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်စွာဖြင့် The Key To Rebecca ကို အရင် ပြန်ပါဟု တိုက်တွန်းကြ

သဖြင့် Triple ကို ခဏ ချထား၍ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အခြေခံဝတ္ထု ဖြစ်သော The Key To Rebecca ကို အရင် ပြန်ဆိုခဲ့ရာ ယခု ‘သဲကြီးမဲကြီး’ စာအုပ် အဖြစ် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ။ မူရင်း စာရေးဆရာ ကင်ဖောလေး၏ အကြောင်းကိုမူ ‘ကျားကုတ်ကျားခဲ’ ဝတ္ထုစာအုပ်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူ့အကြောင်းကို ထပ်မံ မရေးသားတော့ဘဲ သူ့စာအုပ် The Key To Rebecca အကြောင်းကိုသာ ရေးသားဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ ။

မူရင်း စာအုပ် အမည်မှာ The Key To Rebecca ဖြစ်ရကား ‘ရေဗက်ခါသော့ချက်’ ဟု အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုနိုင်ပါသည်။ ။ အဓိက စာလုံးဖြစ်သော ‘ရေဗက်ခါ’ မှာ အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာမကြီး ဒက်ဖနီ ဒူမောရီးယား၏ လုံးချင်း ဝတ္ထု စာအုပ် အမည် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဒူမောရီးယား၏ ‘ရေဗက်ခါ’ ဝတ္ထုမှာ စစ်မဖြစ်မီ အင်္ဂလိပ် စာပေ လောကတွင် ထင်ရှားရုံသာမက စစ်ပြီးခေတ် အထိ ကျယ်ပြန့် ဩဇာရိပ် ကြီးလှသော စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ။ မြန်မာ စာပေ လောကတွင် လည်း သူမ၏ လျှို့ဝှက်သည်းဖို စာရေးဟန် ဩဇာရိပ် အများ ဆုံး လွှမ်းမိုးခဲ့ရာ သူမ၏ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတိုရှည် ဆယ်အုပ်ကျော်မျှ မြန်မာ စာရေးဆရာ နာမည်ကြီးများက မှီငြမ်းပြု မြန်မာမှု ပြုခဲ့ကြပါသည်။ ။ မြန်မာပြန်သူ အနေနှင့်လည်း ၁၉၅၇-၅၈ ခုနှစ်ခန့်က ဒူမောရီးယားကို နှစ်ခြိုက် စွဲလမ်းခဲ့ရာ သူမ၏ စာအုပ် အားလုံး နီးပါး ရှာဖွေ စုဆောင်း ဖတ်ရှုခဲ့သည် အထိ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ ‘ရေဗက်ခါ’ ဝတ္ထုကိုမူ ကွယ်လွန်သူ မြန်မာ စာရေးဆရာကြီး တင့်တယ်က စန္ဒာ မဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည် အဖြစ် မြန်မာပြန်ဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။ ။

‘ရေဗက်ခါ’ ဝတ္ထု ဇာတ်လမ်းမှာ အခြေအနေမဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်က မျိုးကြီးရိုးကြီး မုဆိုးဖို သူဌေး တစ်ဦးကို လက်ထပ်ယူခဲ့ပြီး

သူ၏ မန်ဒါလေ အိမ်တော်ကြီးသို့ လိုက်ခဲ့ရာ သေဆုံးခဲ့ပြီးသော သူဌေး
ကတော် ရေဗက်ခါ၏ စိတ်ခြောက်လှန့် ခံစားရပုံကို ရေးဖွဲ့ပါသည်။ ‘
သဲကြီးမဲကြီး’ ဝတ္ထုတွင် လည်း အယ်လိန်း ဆိုသည့် အခြေအနေမဲ့ မိန်း
ကလေးက အရာရှိကြီး မုဆိုးဖို မေဂျာ ဗင်ဒန်းကို ချစ်ခင် စွဲလမ်းရပုံနှင့်
အရှုပ်တော်ပုံ ခရုအိမ် အတွင်း ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်ရပုံကို ယူပါသည်။
အဓိကအားဖြင့် ၎င်းမူရင်း အင်္ဂလိပ် စာအုပ် ‘ရေဗက်ခါ’ ကို ကုတ် (လျှို့
ဝှက် သင်္ကေတ) အဖြစ် စပိုင်က အသုံးပြုပါသည်။

ဇာတ်ကျောရိုးမှာ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကို အခြေခံပါသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့
အပိုင် သိမ်းထားသော အရှေ့အလယ်ပိုင်း အာရပ် ကမ္ဘာသို့ ဂျာမန်များ
ထိုးဖောက် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်နေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဂျာမန်
ထိုးစစ်မှူးကား အခြားသူ မဟုတ်ပါ။ ကမ္ဘာကျော် ‘သဲကန္တာရ မြေခွေး’
ဟု အမည်တွင် သော ဂျာမန် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရိုမဲလ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရိုမဲလ်သည် အင်္ဂလိပ် ဌာနချုပ် ဖြစ်သော ကိုင်ရိုမြို့တွင် တန်ဖိုးကြီး
မားသော စပိုင် တစ်ယောက် လိုချင်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဂျာမန် အာရပ် နွ
ယ်ဖွားအလက် ဂူလ်အား ကိုင်ရိုသို့ သဲကန္တာရကြီးကို ကျော်ဖြတ်၍ လွှတ်
လိုက်သည်။ ။ ထိုသို့ဖြင့် စပိုင် ဂူလ်၏ ကိုင်ရို လှုပ်ရှားမှု စတင်ပါသည်။

ဂူလ်၏ အဓိက လက်နက်မှာ ထိုစဉ်က ကိုင်ရိုတွင် အကျော်ကြားဆုံး
ကချေသည် မကလေး ဆွန်ဂျာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဆွန်ဂျာ၏ မာယာလက်န
က် အလှ ကွန်ရက်ဖြင့် ဖြန့်ကျက်ကာ ဗြိတိသျှ စစ်အရာရှိတို့ ကို ဖြား
ယောင်း၍ လျှို့ဝှက်ချက်များ ရယူကာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရိုမဲလ်ထံ ပို့ပေး၏။

စပိုင် ဂူလ်ကို ဖမ်းဆီးရမည့် သူကား ဗြိတိသျှ ထောက်လှမ်းရေး ဌာ
နမှ မေဂျာ ဗင်ဒန်း၊ သူ၏ ထောက်လှမ်းရေး အဆက်အစပ် စွန့်စားခန်း
များ ဖြင့် အားပြိုင် ဖွဲ့စည်းပါသည်။ ။

ဇာတ်လမ်း ကျောရိုးကို အကြောင်းပြု၍ သမိုင်း နောက်ခံ အဖြစ်မှန်များကို မြန်မာပြန်သူ အနေဖြင့် လှန်လှော့ ညှိနှိုင်း တိုက်ဆိုင်ကြည့်ရပါသည်။ ။ အဖြစ်မှန် တိုက်ပွဲများ၊ နိုင်ငံခြားရေး အခြေအနေများ၊ လှုပ်ရှားမှုများကို ထိုက်တန်သရွေ့ နီးစပ် သိကျွမ်းထားပါမှ မြန်မာ ပြန်ရာတွင် ချောမွေ့ အဆင်ပြေပါသည်။ ။

ဤတွင် မကြာမီကမှ ကွယ်လွန်ခဲ့သော အီဂျစ် သမ္မတကြီး အန်ဝါ ဆာဒတ် ရေးသားခဲ့သော *Revolt On The Nile* (၎င်းစာအုပ်ကို မောင်ပေါ်ထွန်းက နိုင်းမြစ်ဝှမ်းမှ တော်လှန်ရေး ဟူ၍ မြန်မာပြန်ဆို ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။) ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ။

၎င်း စာအုပ်တွင် သမ္မတကြီး ဆာဒတ်က သိသိသာသာကြီးပင် ပြည့်စုံစွာဖြင့် ဂျာမန် အီဂျစ်နွယ်ဖွား သူလျှို့ဝှက်တစ်ယောက် ရှိခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသူနှင့် အဖော် တစ်ဦးသည် အသံလွှင့်စက် တစ်လုံး၊ ပေါင်စက္ကူလေးသောင်းနှင့် အီဂျစ် ပြည်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသူတို့ သည် သမ္မတကြီး ဆာဒတ်နှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ပြီး သူတို့ နေထိုင်ရာ အိမ်သို့ ခေါ်သွားရာ နိုင်းမြစ်ထဲတွင် အိမ်ပမာ ဆောက်နေသော လှေအိမ်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ယင်း လှေအိမ်ပေါ်တွင် နာမည်ကြီး ကချေသည် မ ဟာမက်မာမီလည်း ရှိကြောင်းဖြင့် ရေးသား ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ။

၎င်းအချက်ကို ထောက်ရှု၍ ထိုဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် ကာလ အတွင်းက ကိုင်ရီသို့ ဂျာမန် အာရပ် အနွယ်ဝင် ဂျာမန် သူလျှို့ဝှက်တစ်ဦးသည် ငွေစက္ကူအတုများ နှင့် အသံလွှင့်စက်နှင့် အတူ ကိုင်ရီသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသူသည် နိုင်းမြစ် ကမ်းခြေရှိ လှေအိမ်တွင် ကချေသည် မ တစ်ဦးနှင့် အတူ နေကာ သူလျှို့ဝှက် ထောက်လှမ်းရေး အလုပ် လုပ်ခဲ့ကြောင်းကား အမှန်အကန် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။ ။

ဝတ္ထုသည် ဝတ္ထုသာ ဖြစ်၍ ဝတ္ထုရေးသူ၏ စိတ်ကူးယဉ်မှု၊ အကွက်ချမှု၊ ဖန်ဆင်းမှုတို့ ကို အကြောင်းပြု၍ အချက်အလက် ဖြစ်ရပ်များ တိုးပွားချဲ့ထွင်ကာ စိကာပတ်ကုံး ဖြစ်အောင် ပြုလုပ် ဖန်တီးမှုသာ ဖြစ်ရကား ဤဝတ္ထုပါ အချက်အလက်များမှာ အားလုံး မှန်ကန်သည် ၊ မမှန်ကန်သည် ကို မြန်မာပြန်သူ အနေနှင့် မဆန်းစစ်လိုပါ။ ထိုနည်းတူ ဝတ္ထုပါ ဖြစ်ရပ်များ ၊ လှုပ်ရှားမှုများ ၊ တိုက်ပွဲများ သည် မည်ရွေ့မည်မျှ မှန်ကန်သည် ၊ မည်ရွေ့မည်မျှ ဝတ္ထုရေးသူ၏ ဖွဲ့စည်း တန်ဆာဆင်မှု ဖြစ်သည်ကိုမူ မြန်မာပြန်သူ အနေဖြင့် သမိုင်း သုတေသီ တစ်ဦး မဟုတ်၍ ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် အနေဖြင့်မူ ဤစာအုပ်သည် ကမ္ဘာကျော် အရောင်းရအတွင် ဆုံး ဖြစ်ထိုက်သော အရည်အသွေးများ ဖြင့် ပြည့်စုံသည် ။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းသည် ကား အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည် ။

အရောင်းရ တွင် ကျယ်သော အပျော်ဖတ် ဝတ္ထုများမှာ စာပေ အဆင့်မီ မမီ ဆိုသည် ကိုလည်း စောဒကတက် ထော်ကခံခြင်း၊ ရှေ့နေလိုက်ခြင်း မပြုလိုပါ။

သို့သော် လူသူ ဖြတ်သန်းရန် ခက်ခဲလှသော သဲကန္တာရကြီး တစ်ခုကို ကုလားအုတ် တစ်ကောင်နှင့် လူတစ်ဦး ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည် ။ ခရီး ပန်းတိုင်ကား မရေရာ မသေချာသေး။

ကုလားအုတ်ကြီး ပင်ပန်းလှပြီ။ နောက်ဆုံး သဲပြင်ပေါ်သို့ လှဲချကာ ကုလားအုပ်ကြီး မထတော့။ သူ၏ စွမ်းအင် ကုန်ပြီ။ သူ သေတော့မည်။ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းမျှ မတိုးတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည် ။

ဤသို့ ကုလားအုတ် အလျှော့ပေးလိုက်ချိန်တွင် လူသားသည် မလျှော့သေး။ သူသည် တစ်နိုင်တစ်ပိုး လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ယူ၍

ခြေကျင်ခရီးဖြင့် ကန္တာရကို ဖြတ်သည် ။

သူ့တွင် အသံလွှင့်စက် တစ်လုံးပါသည် ။

ငွေစက္ကူအိတ် တစ်လုံး ပါသည် ။

လျှို့ဝှက် သင်္ကေတ ဖြစ်သော စာအုပ်ပါသည် ။

ဓားတစ်ချောင်း ပါသည် ။

သူကား ဂျာမန် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရိုမဲလ်၏ စပိုင်ပင် ဖြစ်သည် ။

သူသည် လူသား တစ်ဦး အနေဖြင့် ဖြတ်သန်း၍ လာရန် မဖြစ်နိုင်ဟူသော သဲကန္တာရကြီးကို ကျော်ဖြတ်၍ အီဂျစ်ပြည်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည် ။

ဤသို့ဖြင့် ‘သဲကြီးမဲကြီး’ ဝတ္ထုကို စလိုက်ရာ မြန်မာပြန်သူသည် မူရင်း ဝတ္ထုရေးသူ၏ ဆွဲဆောင်မှု နောက်သို့ ပါခဲ့မိကြောင်းကို တင်ပြရင်း...။

လေးစားစွာဖြင့်

မောင်မိုးသူ

၉၊ ၁၀၊ ၁၉၈၁။

နေ့ခင်းပိုင်း၌ နောက်ဆုံး ကုလားအုတ်သည် ယိုင်လဲကျသွားလေ၏။

သည် ကောင်ကြီးမှာ ငါးနှစ်သား အဖြူရောင် အထီးကြီး ဖြစ်ပြီး ဂါလီယိုမြို့မှ သူ ဝယ်ခဲ့သော ကုလားအုတ် သုံးကောင် အနက် အငယ်ဆုံး၊ အသန်ဆုံးနှင့် သတ္တိ ဇွဲ အရှိဆုံး အကောင် ဖြစ်သည် ။ သည် အကောင်ကြီးကို လူတစ်ယောက်က ကုလားအုတ် တစ်ကောင်ကို ချစ်နိုင်သလောက် သူ ချစ်သည် ။ ဆိုလိုသည် မှာ သည် ကောင်ကြီးကို သူ နည်းနည်းပဲ မုန်းသည် ဆိုသည့် သဘော။

သူနှင့် သည် ကောင်ကြီး ဝါ လူတစ်ယောက်နှင့် ကုလားအုတ် တစ်ကောင်တို့ သည် သဲတောင်ကုန်း တစ်ခု၏ လေကွယ်ရာဘက်မှ တက်ခဲ့ကြသည် ။ မညီညာ ရွေ့လျားနေသော သဲပြင်ပေါ်သို့ တုန်ယင်သော ခြေထောက်ပြားကြီးကို တစ်လှမ်းချင်း နုတ်သိမ်း ရှေ့တိုး၍ ဤသို့ဖြင့် တောင်ကုန်းထိပ်ကို ရောက်သည် ။ သည် မှာ ခဏ ရပ်သည် ။ ရှေ့ကို မျှော်ကြည့်၏။ ဘာမှ မမြင်ရ၊ နောက်ထပ် သဲတောင်ကုန်း တစ်ခုကို တက်ရန် ကျော်ရန်သာ မြင်ရ၏။ သည် ဟိုဘက်ကို ကြည့်လျှင်လည်း ထိုကဲ့သို့သော ထောင်ပေါင်း များ စွာသော သဲတောင်ကုန်းများ သာ။ မျက်စိ တစ်ဆုံးသဲပြင်ကြီး၊ သဲတောင်ကုန်းများ ဖြင့် ပြည့်နေသော ကန္တာရကြီး။

ထိုအတွေး ခေါင်းထဲ ရောက်သွားသည့် အလား ကုလားအုတ်၏ ရှေ့ခြေထောက် နှစ်ချောင်းသည် ညွတ်ကျသွား၏။ နောက်ခြေထောက် နှစ်ချောင်းညွတ်ကျသွားပြန်၏။ တောင်ကုန်းထိပ်မှ ကျောက်ရုပ်တုကြီး လို ဝပ်ကျသွား၏။ အဆုံး မရှိသော သဲကန္တာရကြီးလို ဝပ်ကျသွား၏။ အ

ဆုံး မရှိသော သဲကန္တာရကြီးကို ဘာမှ မမြင်သည့် သေအံ့မှူးမှူး မျက်လုံး အစုံဖြင့် ကြည့်လျက်။

ကျောပေါ်မှ စီးလာသော သူသည် နဖူးကြိုးကို ဆွဲမသည် ။ ကုလား အုတ် ခေါင်းသည် ကြွလာပါ၏။ သို့သော် ထမည့်ပုံကား မရှိ။ သူသည် ကုလားအုတ်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး ကုလားအုတ် ဖင်ပိုင်းကို အားရှိသမျှ ကန်သည် ။ သုံးလေးချက် ဆက်ကန်သည် ။ ကုလားအုတ်ကား မလှုပ်။ နောက်ဆုံး သူသည် ခါးကြားမှ ထက်မြနေသော ဘီဒိုရင်း ဓားမြှောင်ကို ထုတ်၍ ကုလားအုတ် တင်ပါးကို ထိုးသည် ။ သွေးများ ထွက်လာ၏။ သို့သော် ကုလားအုတ်ကြီးသည် ခေါင်းလှည့်၍ ပင် မကြည့်။

သူသည် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို နားလည်သွားလေ၏။ ဤကုလားအုတ်ကြီး၏ အားအင် ခွန်အား အစွမ်း အားလုံးတို့ သည် မီးစာ ကုန်သွားသော ဆီမီးခွက် ဖြစ်သွားလေပြီ။ သည် အဖြစ်မျိုး သူ မြင်ဖူးသည် ။

ဤအခြေအနေမျိုးတွင် လုပ်ရန် နှစ်ခုသာ ရှိသည် ။ တစ်ခုမှ ကုလားအုတ်နှာခေါင်းထဲသို့ ရေအများကြီး လောင်းထည့်ပြီး မွန်းအောင် လုပ်သောနည်း၊ နောက်တစ်မျိုးမှာ ကုလားအုတ် ဖင်ပိုင်းကို အောက်မှ မီးပုံရှိသော နည်း။ သည် နှစ်ခုသာ ရှိသည် ။ အခြေအနေက ဖြုန်းနိုင်လောက်အောင် ရေ မရှိ၊ မီးမွှေးရန်လည်း ထင်းမရှိ။ ထို့ပြင် ၎င်းနည်း နှစ်ခုလုံးသည် လည်း အောင်မြင်မည်ဟု သူ မထင်တော့။

အမှန်အားဖြင့်လည်း သည် အချိန်သည် ရပ်နားဖို့ ကောင်းသည့် အချိန်ဖြစ်သည် ။ ပူပြင်းလှသော နေမင်းသည် သူတို့ ရောက်နေသော ဆာဟာရ သဲကန္တာရ၏ အပေါ် တည့်တည့်၊ သူတို့ ခေါင်းပေါ်မှာ ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ နွေကာလ ဆာဟာရ သဲကန္တာရ၏ အပူချိန်မှာ အရိပ်ထဲမှာ ပင် ၁၁၀ ဒီဂရီ ရှိသည် ။ နေပူထဲမှာ ကား မတွေးရဲစ

ရာပင်။

ကုလားအုတ် ကိုယ်မှ ဝန်ထုပ်များကို မချတော့ဘဲ အထုပ် တစ်ထုပ် ထဲမှ ရွက်ဖျင်တဲကို ယူသည် ။ နံဘေး နံဘီကို ကြည့်၏။ အရိပ်ရစရာ ဟူ၍ ရှာမတွေ့၊ ကြည့် မမြင်။

သို့နှင့် သေအံ့မှူးမှူး ကုလားအုတ်ကြီး နံဘေးမှာ ပဲ သူ ရွက်ဖျင်တဲကို ပြီးစလွယ် ထိုးလိုက်၏။

တဲအ ဝ မှာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်ပြီး အသင့်ပါလာသော သစ်ကိုင်းခြောက်များ နှင့် မီးမွှေးသည် ။ နောက် ရေနွေးအိုး တည်သည် ။ သူသည် ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လူမျိုးမလေ့ အတိုင်း လက်ဖက်ခြောက် ကျို၏။ နောက် ခွက်ထဲကို လောင်းထည့်ကာ သကြား ထည့်သည် ။ နောက်ထပ် ကရားထဲမှာ အပူပေးသည် ။ လက်ဖက်ရည် ပို၍ ပြင်း လာပြီး အလွန် လန်းဆန်းစေသော လက်ဖက်ရည် ဖြစ်လာ၏။

သူသည် စွန်ပလွံသီးခြောက် တချို့ကို ထုတ်၍ စားရင်း ကုလားအုတ်ကြီး တဖြည်းဖြည်း သေနေခြင်းကို ကြည့်နေ၏။ တစ်ချိန် တည်းတွင် ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်မှ နေကိုလည်း စောင်းသွားအောင် စောင့်သည် ။ သူသည် တည်ငြိမ် တိကျစွာ လုပ်ဆောင်နေ၏။

သူသည် ဤသဲကန္တာရ အတွင်းသို့ မိုင်တစ်ထောင်ကျော် ခရီး လာခဲ့သူ ဖြစ်သည် ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်လက သူ လစ်ဗျားပြည် အယ်လ်အင်ဂျီဂါမှ တောင်ဘက်သို့ မိုင်ငါးရာ လာခဲ့ပြီး ဂါလီဟိုနှင့် ကူဖရာမြို့များကို ဖြတ်၍ ဆာဟာရ သဲကန္တာရထဲကို ဝင်ခဲ့၏။ ထိုမှ တစ်ဆင့် သူသည် အရှေ့စူးစူးသို့ ကူးလာခဲ့ကာ အီဂျစ်ပြည်ဘက်ဆီသို့ လူတစ်ယောက်၊ တိရစ္ဆာန် တစ်မြီးမှ မမြင်စေရဘဲ ဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် အနောက်ပိုင်း ကန္တာရကို ကျော်ခဲ့သည် ။ ယခု သူ ခရီး ပန်းတိုင်သည် မဝေးတော့ပြီ ဖြ

စံ၏။ သူသည် သဲကန္တာရကို ကျွမ်းသည် ။ သို့သော် သူ့ စိတ်ထဲကမူ ကြောက်၏။ အသိစိတ် ရှိသူတိုင်း ကြောက်သည် မှာ မဆန်း။ ဤသဲကန္တာရ အတွင်းမှာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် နေကြသူ နိမိတ်လူမျိုးများ ပင် ကြောက်ကြ၏။ သို့သော် ကြောက်စိတ်ကို သူ ထိန်းသည် ။ သူ၏ စိတ်အင်အားကို သုံးသည် ။ သဲကန္တာရ အတွင်းမှာ က ခရီးလမ်း နည်းနည်းလေး လွဲသွားရုံနှင့် ရေရှိရာ အရပ်နှင့် မိုင်ပေါင်းများ စွာ လွဲသွားနိုင်၏။ ပြောစရာစကားက တစ်ခွန်းသာ ရှိသည် ။ ဘုရားသခင်၏ အလိုအတိုင်းပဲ ဟူ၍ ။

နောက်ဆုံး နေမင်းသည် အနောက်ဘက် ကောင်းကင်သို့ ဝင်မည့် အခြေအနေ ရောက်လာ၏။ ကုလားအုတ်ပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို သူ ကြည့်သည် ။ သူ့အနေနှင့် ဘယ်လောက်များ သယ်ပိုးနိုင်မည်နည်း။ ပစ္စည်းများမှာ လက်ဆွဲအိတ်က သုံးလုံး၊ နှစ်လုံးက လေးသည် ။ တစ်လုံးက ပေါ့သည် ။ သုံးအိတ်လုံး အရေးကြီးသည် ။ နောက် အဝတ် နည်းနည်း။ ကွန်ပတ်စ် မြေပုံပါသည့် လွယ်အိတ်က ယူရဦးမည်။ ပြီးတော့ ရေအိတ်။ နောက်ထပ် သယ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့။ စာအိုးစားခွက်နှင့် ကျန်တခြား အသုံးအဆောင်၊ ရွက်ဖျင်တဲ အားလုံး အားလုံး ထားခဲ့ရတော့မည် ဖြစ်၏။

အိတ်သုံးလုံးကို အဝတ်စ တစ်ခုဖြင့် ထုပ်လိုက်ကာ ကျောမှာ သိုင်းချည်ပြီး ကျောပိုးအိတ် လုပ်လိုက်သည် ။ ရေပါသော သားရေအိတ်ကို လည်ပင်းမှာ ချိတ်ပြီး ရှေ့မှာ တန်းလန်း ဆွဲသည် ။ ပစ္စည်းများကား လေးလံလှ၏။

လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်က ဆိုလျှင် သည် အလေးချိန်မျိုးကို တစ်နေ့ ကုန်သယ်ပိုးပြီး ညနေကျလျှင် သူ တင်းနစ် ကစားနိုင်လောက်ပါ၏။ သူသည် ပကတိ သန်စွမ်းသူ မဟုတ်ပါလား။ ယခုတော့ သဲကန္တာရသည်

သူ့ ခွန်အားများကို နုတ်ယူခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နုံးခွေ လျနေပြီး အသားအရေ အားလုံးမှာ နာကျင် လောင်ကျွမ်းနေ၏။ သူသည် ပေါင်နှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ်ခန့် ကိုယ်အလေးချိန် လျော့သွားလောက်ပြီ ဖြစ်၏။ ကုလားအုတ် မရှိဘဲနှင့် သူ ဝေးဝေး ခရီးပေါက်နိုင်ပုံ မရှိတော့။

သို့သော် ခရီးက ဆက်ရမည်။ လက်ထဲမှ ကွန်ပတ်စ် (အိမ်မြှောင်) ကို ကြည့်ပြီး သူ ခရီး စထွက်တော့၏။

အိမ်မြှောင်လမ်းညွှန်အတိုင်း တစ်ဖြောင့်တည်း သွားသည်။ ။ တောင်တက် ခရီးနှင့် ကြုံတိုင်း ကွေ့ပတ် သွားလိုစိတ်ကို ထိန်းပြီး တစ်ဖြောင့်တည်း သွားသည်။ ။ နောက်ဆုံးပန်းတိုင် ခရီးမှာ နည်းနည်းလေးမျှ လွဲသွား၍ မဖြစ်။ သူ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သည်။ ။ မှန်မှန် လှမ်းသည်။ ။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကိုက်ခဲနွမ်းနယ်နေသော ပင်ပန်းမှုများကို စိတ်ထဲမှ ဖျောက်ထားပြီး ခြေတစ်လှမ်းပြီး တစ်လှမ်း လှမ်းသည်။ ။

နေ့ပိုင်းက အပူသည် ညနေပိုင်း ဖြစ်သည် နှင့် လျော့ပါးလာသည်။ ။ လည်ပင်းမှာ လွယ်လာသော ရေအိတ်မှာ လည်း သူ အကြိမ်ကြိမ် သောက်ခဲ့သည့်အတွက် တဖြည်းဖြည်း ပေါ့လာ၏။ ရေအိတ်ထဲတွင် ရေ ဘယ်လောက် ကျန်သေးသည် ကို သူ မစဉ်းစား။ သူသည် ၂၄ နာရီတွင် ရေ သုံးပုလင်း သောက်သည် ဖြစ်ရာ တွက်ကြည့်ရုံနှင့် အိတ်ထဲမှာ ရေ များများ စားစား မကျန်နိုင်တော့ကြောင်း သူ သိသည်။ ။ နောက်တစ်ရက် စာ မရှိနိုင်တော့။

ထိုစဉ် ခေါင်းပေါ်မှ ငှက်အုပ် တစ်အုပ် တောင်ပံခတ်သံ ပေးရင်း ပျံသွားကြသည်။ ။ နေရောင်ကို လက်ဖြင့် ကာ၍ မော့ကြည့်၏။ သည် ငှက်မျိုးကို သူသိသည်။ ။ သဲကန္တာရ အတွင်းမှာ နေပြီး မနက်တိုင်း ညနေတိုင်း ရေ ရှိရာ အရပ်မှာ စုနားတတ်ကြသည့် ငှက်မျိုး။ သည် ငှက်

များ သည် လည်း သူ သွားနေသည့် လမ်းကြောင်း အတိုင်း ပျံသွားကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့ဖြစ်ရာ သူ့လမ်းကြောင်းသည် မှန်၏ ဟု သူ တွေးသည် ။ သို့သော် ရင်ထဲကမူ ငှက်များက ရေရှိရာကို မိုင်ငါးဆယ်လောက် ပျံနိုင်ကြောင်း တွေးမိ၏။ ဘာပဲပြောပြော ငှက်များကို မြင်ရ၍ အား နည်းနည်း တက်သည် ။

ညနေပိုင်း ရောက်သည် နှင့် သဲကန္တာရသည် အေးလာ၏။ ကောင်းကင်ပေါ်တွင် နေ့ခင်းမှာ ရှာမတွေ့ခဲ့သော တိမ်များက ကောင်းကင်အောက်ခြေတွင် စုပေါ်လာ၏။ သူ ကျောပေး လျှောက်ခဲ့သော အနောက်ဘက် ကောင်းကင်တွင် နေမင်းကြီးသည် ငုပ်လျှိုး ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ခဏ အကြာ ခရမ်းရောင် မိုးကောင်းကင်တွင် လကို မြင်ရသည် ။

သူ ခဏ ရပ်ရန် စဉ်းစားသည် ။ မည်သူမျှ တစ်ညလုံး လမ်းလျှောက်နိုင်မည် မဟုတ်။ သို့သော် သူ့တွင် ရွက်ဖျင်တဲ မရှိ၊ စောင် မရှိ၊ စားစရာ ဆန်မရှိ၊ လက်ဖက်ရည် မရှိ။ ပြီးတော့ သူသည် ရေ ရှိရာနှင့် နီးလောက်ပြီဟု သူ ထင်သည် ။ သူ တွက်ကိန်း မှန်ပါက သည် အချိန်သည် ခရီးလောက်တွင် ရောက်တန်ပြီ။

သူ ဆက်လျှောက်သည် ။ သူ၏ တည်ငြိမ်မှုသည် တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးစ ပြု လာပြီ ဖြစ်၏။ သူသည် ခွန်အား၊ သတ္တိ၊ ကျွမ်းကျင်မှုများကို ပုံပြီး ရက်စက်သော ကန္တာရနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့၏။ ယခုပုံအတိုင်း ဆိုလျှင် သဲကန္တာရက နိုင်တော့မည် ပုံမျိုး။ သူသည် တောင်ကုန်းထိပ်မှာ ဝပ်ချလိုက်ပြီး သေမည့်အချိန်ကို စောင့်ကျန်ရစ်သော ကုလားအုတ်ဖြူကြီးကို သတိရ၏။ ဤအဖြစ်မျိုးကား အဖြစ်မခံနိုင်။ သေခြင်းကို သူ မစောင့်လို ။ အခြေအနေ တိမ်းစောင်း၍ မဟန်တော့ပြီ ဆိုသည် နှင့် သူ့မှာ ဓားပါ

သည် ။

သို့နှင့် လသည် ဝင်သွားပြန်၏။ တလက်လက် လင်းသော ကြယ်များ သာ ကျန်ရစ်သည် ။ ရှုခင်းသည် ကြယ်ရောင်များကြောင့် မှိန်၍ မသွား။

ခပ်ဝေးဝေးမှာ သူ့ အမေ၏ ပုံကို မြင်ယောင်လာသည် ။ အမေက သူ့ ကို ပြောသည် ။ ‘အစကတည်းက ငါ သတိမပေးဘူးလို့ မပြောနှင့်နော်’

နားထဲမှာ ရထားသံများ ကြားရသည် ။

ခြေထောက် အောက်မှ သဲများ တွင် ကျောက်ခဲကလေးများ ပါလာ၏ ။ နှာဝမှာ သိုးသားကင်နံ့ ရသည် ။ သူ့ ရင်သည် ခုန်လာ၏။ မျက်လုံး ဖွင့်၍ ရှေ့ကို ကြည့်သည် ။ တကယ်ပင် မီးပုံ တစ်ပုံနှင့် သိုးသား ကင်နေသည် ကို မြင်ရ၏။ မီးပုံ နံဘေးတွင် ကလေး တစ်ယောက် အရိုး ကိုက်နေ၏။ မီးပုံနံဘေးမှာ တဲများ တွေ့သည် ။ ကုလားအုတ် အချို့ ဟိုနားသည် နား ဆူးပင်များ စားနေသည် ကို မြင်ရ၏။ အုတ်ရေတွင်း တစ်ခုကိုလည်း လှမ်းမြင်ရ၏။

သူသည် အိပ်မက်လိုလို မြင်ရသော အရာများ ရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း သွားသည် ။ အိပ်မက်ထဲကလို လူများက သူ့ကို တအံ့တဩ ငေးမော ကြည့်ကြ၏။ အရပ် ရှည်ရှည် လူတစ်ယောက်က တစ်စုံတစ်ရာ မေးသည် ။

ခရီးသည် သည် သူ့မျက်နှာ ပတ်ထားသော ခေါင်းပေါင်း အဝတ်စကို ဖယ်လိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို လှစ်ပြ၏။

အရပ် ရှည်ရှည်နှင့် လူက ရှေ့သို့ တစ်လှမ်း တိုးလာသည် ။ အံ့ဩခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ‘ညီတော်မောင်ပါလား’

သည် တော့မှ ခရီးသည် သည် သူ အိပ်မက် မက်နေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း အသေအချာ သိသွားပြီး တစ်ချက် ယဲ့ယဲ့ ပြုံးလိုက်၏။

နောက် ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေတော့၏။

သူ နိုးလာသောအခါ သူ့ကိုယ်သူ ကလေး ဘဝသို့ ပြန်ရောက်နေပြီ ဟု အောက်မေ့၏။ လူကြီး ဘဝ အဖြစ်အပျက်များ သည် အိပ်မက်များ လားဟု အောက်မေ့နေ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ ပခုံးကို ကိုင်လှုပ် နေ၏။

‘အာမက်၊ ထတော့လေ၊ ထတော့’

သဲကန္တာရ အတွင်းနေ အာရပ် ဘာသာ စကား တစ်မျိုးဖြင့် ပြောသံ ကို ကြားရ၏။ သူ့ကို အာမက် ဟူသော အမည်ဖြင့် အခေါ်မခံရသည် မှ နှစ်ပေါင်းများ စွာ ကြာပြီ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ စောင်များ ဖြင့် နွေးထွေး စွာ ပတ်ထား၏။ သူ ခေါင်းကိုလည်း ခေါင်းပေါင်းစဖြင့် လုံခြုံစွာ ပေါင်း ထားသည် ကို သူ တွေ့ရသည် ။

မျက်စိ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ နံနက် နေရောင်ကို မြင်ရသည် ။ နံ နက်ခင်း၏ အေးမြသော လေသည် သူ့မျက်နှာကို ပက်လိုက်သည် ။ ထို အချိန် ကလေးမှာ ပင် ၁၅ နှစ်သားက ကြုံခဲ့ဖူးသော ခံစားမှုသည် ပြန် ပေါ်လာ၏။

ဟိုတစ်ချိန်က သဲကန္တာရတွင် နံနက်ခင်း တစ်ခုမှာ စိတ်အားငယ်စွာ

နိုးလာခဲ့ပုံကိုလည်း မြင်ယောင်သည် ။ ငါ့အဖေ ဆုံးသွားပြီ၊ အခု ငါ အဖေသစ်တစ်ယောက် ရနေပြီ။ အဖေ့ဘက် အမေ့ဘက်မှ သင်ပေးသော ဂျာမန် စကား၊ အာရပ် စကားများ ရောထွေးစွာ မှတ်မိနေ၏။ သူ့ကို ဘူတာရုံမှာ လာကြိုသော အာရပ် ညီအစ်ကိုများကို မြင်ယောင်သည် ။ သူတို့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ထုံးစံအတိုင်း အဝတ်များ ဖုံးထား၍ ခေါင်းပေါင်း နှစ်လွှာ အကြားမှ အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရသော မျက်လုံး အစုံကိုသာ မြင်ရသည် ။ သူတို့ သည် ဘူတာမှ သည် ရေကန်ရှိရာ အရပ် အိုအေစစ်သို့ ခေါ်လာကြ၏။ တစ်လမ်းလုံး သူ့ကို ဘာမှ မပြောကြ။ လက်ဟန် ခြေဟန်ဖြင့်သာ ပြသည် ။ သည် ရောက်၍ ညနေပိုင်း ရောက်လာသောအခါမှ သည် လူမျိုးများ သည် အိမ်သာ မသုံးကြောင်း သူ သိရတော့၏။ နောက်ဆုံး မနေနိုင်၍ သူက ဖွင့်မေးသည် ။ သည် တော့မှ အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည် ။ သူတို့ အားလုံးက အာရပ် စကား မတတ်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့၍ လက်ဟန် ခြေဟန်နှင့် ပြောဆိုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည် ။ နောက် သူမေးသော အဓိပ္ပာယ်ကို သိသွားသောအခါ ထပ်ရယ်ကြပြန်၏။ ခဏ အကြာမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကို တဲများ နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ခေါ်သွားပြီး မြေပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြ၏။ သူ နားလည်သွား၏။ သူ မကြောက်တော့။ သည် လူများ သည် ကြမ်းတမ်းကြသော်လည်း အကြင်နာ တရား မရှိသူများ မဟုတ်ကြ။

သဲကန္တာရ နံနက် လေအေးနှင့် အတူ ‘ထလေ အာမက်၊ ထတော့’ ဆိုသော အသံက ဟိုစဉ်က အဖြစ်များကို ပြန်မြင်စေ၏။ သူ အိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်၏။ အတွေးဟောင်းများ မရှိတော့။

သူသည် အရေးကြီးသော ကိစ္စကြီး တစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ရန် သဲကန္တာရကို ဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ သူ အခု သွားလိုရာ ရောက်ပြီ။ အိပ်မက်မက်နေခြင်း မဟုတ်။ သူ ညီအစ်ကိုတော်များ နှင့် တွေ့ရပြီ။

ညီအစ်ကိုများ သည် နှစ်စဉ် သည် အချိန် သည် ကာလ၌ သည် နေရာ ရောက်နေမြဲ၊ ရှိနေမြဲ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရှိနေ၏။ သူသည် ခရီး ပန်း၍ လဲကျသွားခြင်း ဖြစ်သည် ။ သူတို့ က သူ့ကို စောင့်များ ဖြင့် နွေးထွေးစွာ ပတ်၍ မီးပုံ နံဘေးမှာ သိပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

ရုတ်တရက် သူသယ်လာသော ပစ္စည်းများကို သတိရသွားရင်း ထိတ် ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ပါမှ ပါခဲ့ရဲ့ လား။ နံဘေးကို ကြည့်ရာ အကျအန စုပုံ ထားသည် ကို တွေ့ရ၏။

အစ္စမဲလ်သည် သူ့နံဘေးမှာ ထိုင်နေ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ငယ်ငယ်ကအ တိုင်း။ မနက်တိုင်း အစ္စမဲလ်က သူ့ကို နှိုးနေကျ။ ယခု တစ်ကြိမ်တော့ အစ္စမဲလ်က ‘သိပ်ပြီး စိတ်ပူနေသလား ညီမောင်’

အာမက် က ‘စစ်ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား’

အစ္စမဲလ်က ရတနာများ စီခြယ်ထားသော ရေကရား တစ်ခုလှမ်း ပေးလိုက်သည် ။ အာမက်က ရေကရားထဲမှ ရေကို လက်ဖျားမှာ ဆွတ် ၍ သူ၏ မျက်စိ နှစ်လုံးကို ပွတ်သပ်လိုက်၏။ အစ္စမဲလ် ထွက်သွားသည် ။ အာမက်ထလိုက်၏။ မလှမ်းမကမ်းမှ သူ့ကို အကဲခတ်နေသော မိန်းမ တစ်ဦးက လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် လာပေးသည် ။ သူ ဘာမှ မပြော၊ သောက်လိုက်၏။ နောက် သူသည် ဆန်ပြုတ် ခပ်အေးအေးများကို ဆက် သောက်ရသည် ။ သူ့နံဘေး ဝန်းကျင်တွင် လူများ ဖြည်းဆေးစွာ လှုပ်ရှားနေကြ၏။

စားသောက်ပြီးသည် နှင့် အာမက်က သူ့ပစ္စည်းများ ရှိရာသို့ ပြန်သွား သည် ။ သေတ္တာများမှာ သော့ခတ် မထား။ အပေါ်ဆုံး သေတ္တာကို သူ ဖွင့်သည် ။ အထဲတွင် ခလုတ်များ ၊ ဒိုင်ခွက်များ နှင့် အသံလွှင့်စက် ရေဒီယိုကို စစ်ဆေးကြည့်၏။ သူ့ အတွေးများ သည် ဘာလင်သို့ ပြန်ရောက်

သွား၏။

သူ့ အကြီးအကဲ၏ စကားကို သတိရသည် ။ သူ့ စကားမှာ ‘ရိုမဲလ်က ကိုင်ရိုမှာ ကျုပ်တို့ စပိုင် တစ်ယောက် ရှိနေစေချင်တယ်’

ထိုအိတ်ထဲတွင် အသံလွှင့်စက် အပြင် အင်္ဂလိပ် ဝတ္ထုစာအုပ် တစ်အုပ် ပါပါသေးသည် ။ အာမက် စာအုပ် ပထမဆုံး စာရွက်ကို လှန်လှောရင်း ဖတ်ကြည့်သည် ။ ‘ညက မန်ဒါလေ အိမ်ကြီးကို ပြန်ရောက်သွားတယ်လို့ ကျွန်မ အိပ်မက် မက်တယ်’ စာအုပ်ကြားထဲမှ စာရွက် တစ်ရွက် ကျလာသည် ။

အာမက် တရုတ်သေ ပြန်ကောက်ပြီး စာအုပ်ကြား ညှပ်သည် ။ စာအုပ်ကို အသံလွှင့်စက်ပေါ် ပြန်တင်သည် ။ နောက် အိတ်ကို ပိတ်သည် ။

အစွမဲလ်သည် သူနံဘေး ရောက် လာပြီး ရပ်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ ‘ခရီးအဝေးကြီးက လာခဲ့တာလား’

အာမက် ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ ‘ဟုတ်တယ် လစ်ဗျားက၊ အဲလ် အင်္ဂါလာက၊ ပြီးတော့ ပင်လယ်ကို ဖြတ်ပြီး လာရတာ’

‘ဟင်၊ ပင်လယ်ကို ဖြတ်ပြီး လာရတာ’

‘ဟုတ်တယ်’

‘တစ်ယောက်တည်းလား’

‘ဒီကို လာတုန်းက ကုလားအုတ်တွေတော့ ပါတာပေါ့’

အစွမဲလ် အံ့သြသွားသည် ။ သူတို့ သည် ဤသို့ ခရီးရှည်မျိုး သွားလေ့မရှိ။

‘ဘာကြောင့်လဲ’

‘စစ်ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား’

‘ဥရောပက လူဖြူ နှစ်ဖွဲ့ ကိုင်ရိမှာ ဘယ်သူ ထိုင်မလဲ ဆိုပြီး ရန်ဖြစ်
တဲ့ စစ်ပွဲမှာ သဲကန္တာရရဲ့ သား ဖြစ်တဲ့ ငါ့ညီနှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘ညီ အမေ့ရဲ့ လူမျိုးတွေက စစ်ဖြစ်ရာမှာ ပါနေတယ်လေ’

‘လူ ဆိုတာ အဖေဘက်ကို လိုက်ရတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဖေက နှစ်ယောက် ရှိနေတော့ ဘယ်နှယ်
လုပ်မလဲ’

အစ္စမဲလ်သည် နားလည်သွား၏။ ဘာမှ မပြောတော့။

အာမက်က စောစောက သူ ပိတ်လိုက်သော အိတ်ကို မရှ် အစ္စမဲလ်
ကို လှမ်းပေးသည် ။

‘ဒါလေးကို ကျွန်တော့် အတွက် သိမ်းထားပေးမလား’

‘ရပါတယ်၊ ဒါထက် စစ်ကြီးမှာ ဘယ်ဘက်က နိုင်မှာလဲ’

‘ကျွန်တော့် အမေ လူမျိုးတွေဘက်ကပေါ့၊ သူတို့ ဟာ ကျွန်တော်တို့
နိုမက် လူမျိုးတွေလိုပဲ မာန ကြီးတယ်၊ သန်စွမ်းတယ်၊ ရက်စက်တယ်၊
သူတို့ ကမ္ဘာကြီးကို အုပ်ချုပ် စိုးမိုးလိမ့်မယ်’

ညီအစ်ကိုတော် နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကြ
ည့်လိုက်ကြ၏။ သူတို့ မဆုံကြသည် မှာ ငါးနှစ်ကျော် ကြာပြီ။ ကမ္ဘာကြီး
သည် ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်၏။ အာမက်က ပြောစရာ စကားများကို
စဉ်းစားနေသည် ။ ၁၉၃၈ ခု ဘီရွတ်မြို့က အဖြစ်အပျက်တွေကိုလား။
အီစတန်ဘူလ်မြို့မှ လုပ်ရပ်တွေကိုလား။ ထိုအချက်များ အားလုံးသည်
အစ္စမဲလ် အတွက် ဘာမှ အရေးကြီးသည် မဟုတ်။ သူတို့ ငယ်စဉ်က အ

တူ နေခဲ့ ချစ်ခဲ့ကြသည် သာ ရှိသည် ။ စကား ပြောစရာ မရှိ။ သူတို့ နှစ်ဦး အတူ မကြွာကို ဘုရားဖူး သွားဖူးသည် ။ သူတို့ နှစ်ဦး သိပ်ချစ်ကြသော်လည်း တစ်နာရီ ပြည့်အောင် စကား မပြောဖူးကြ။ ပြောစရာလည်း မရှိ။

ထိုအချိန်တွင် အစွမဲလ်သည် အိတ်ကို ယူ၍ သူ့ တဲထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည် ။ အာမက်သည် နောက်အိတ်တစ်လုံး ဖွင့်၍ အထဲမှ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓား၊ မှန်နှင့် ဆပ်ပြာကို ယူသည် ။ မှန်ကို သဲထဲမှာ ထောင်၍ သူ့မျက်နှာကို သူပြန်ကြည့်သည် ။ မှန်ထဲမှ အရိပ်ကို မြင်ရသည် နှင့် သူ လန့်သွား၏။

သူ့မျက်နှာ တစ်ခုလုံးမှာ ဖူးရောင်နေပြီး မျက်လုံးများက နီရဲနေကာ သွားများမှာ ညစ်ပတ်နေ၏။ သူ ဆပ်ပြာ သုံးပြီး မုတ်ဆိတ် စရိတ်သည် ။ တဖြည်းဖြည်း သူ့ပင်ကို မျက်နှာ ပေါ်လာ၏။

သူ ကျန်အိတ်များကို ယူပြီး တဲထဲသို့ ဝင်သည် ။ အထဲ ရောက်သည် နှင့် ဥရောပ ဝတ်စုံကို ထုတ်၍ ဝတ်သည် ။ နောက် သူ၏ စာရွက်စာတမ်း၊ မှတ်ပုံတင်များကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုသည် ။ သည် တော့မှ ပင် သူ့ဘဝကို သူ ပြန်သိသည် ။

အမည် - အလက်ဇန္ဒာ ဂူလ်

အသက် - ၃၄

နေရပ် - လေ အိုလီဗာ ဗီလာ ပန်းခြံရပ်၊ ကိုင်ရို

အလုပ်အကိုင် - ကုန်သည်

လူမျိုး - ဥရောပတိုက်သား

သူ ခရီး ဆက်ရဦးမည်။

ဂူလ် ခရီး ဆက်ခဲ့သည် ။ အိုအေစစ် တစ်ခုမှ တစ်ခု။ တဖြည်းဖြည်း လူနေအိမ်ခြေများ တွေ့လာရ၏။ စိုက်ခင်းများ တွေ့လာရ၏။ မြို့ဆင်ခြေဖုံး တစ်ခုရောက်လာပါပကောလား။ လူအများက သူ့ကို အထူးအဆန်း ဝိုင်းကြည့်နေကြသည် ။ ထိုစဉ် ကားသံ တစ်သံ ကြားရ၏။ သူ စိတ်ချရပြီ။

ကားသည် အစရွတ် မြို့ဘက်မှ လာပုံရသည် ။ လမ်းကွေ့တစ်ခုမှ ပေါ်လာသော အခါ စစ်သုံး ဂျစ်ကား တစ်စီး ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည် ။ ကားပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ် စစ်သားများကို လှမ်းမြင်ရသည် ။ သူသည် ဘေးဒုက္ခ တစ်ခုမှ လွတ်မြောက်ပြီး နောက်တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရပြန်ပြီ ကော။

ကြိုးစား၍ သူ့စိတ်ကို သူ ထိန်းလိုက်၏။ သူသည် တရားဝင်သော လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။ သူ အလက်ဇန္ဒရီးယား မြို့မှာ မွေးသည် ။ အီဂျစ်အမျိုးသား မှတ်ပုံတင် ကိုင်ဆောင်သူ။ ကိုင်ရုံမြို့မှာ အိမ်ရှိသည် ။ သူ့ မှတ်ပုံတင်မှာ အစစ်။

ဂျစ်ကားသည် သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်လိုက်သည် ။ ပခုံးပေါ်မှ အဝတ်ဘားသုံးဘားနှင့် စစ်သားတစ်ဦး ဆင်းလာ၏။ အဲ၊ သုံးဘား ဆိုတော့ ကပ္ပတိန်ပေပဲ။ ငယ်ငယ်ကလေး ရှိဦးမည်။

ကပ္ပတိန်က ‘ခင် ... ခင်ဗျား ဘယ်က ဘယ်လို ပေါ်လာတာလဲ’

ဟုတ်သည်။ ။ ယခုလို မြို့စွန် မြို့ဖျား သဲကန္တာရ အစွန်မှာ ဥရောပ လူမျိုးတစ်ယောက်တည်း တွေ့ရန် ဆုံရန် မဖြစ်နိုင်။

ဂူလ်သည် သယ်ပိုးလာသော အိတ်များကို မြေပေါ်ချလိုက်၏။ ပြီးမှ သဲကန္တာရ ရှိရာကို ညွှန်လိုက်ရင်း ‘သဲကန္တာရ လမ်းပေါ်မှာ ကျုပ်ကား ပျက်သွားလို့ ဗျာ’

ကပ္ပတိန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ဟုတ်သည် ၊ ဖြစ်နိုင်သည်။ ။ လစ်ဖျားပြည်ဘက်မှ ဘယ်ဥရောပတိုက်သားမှ သဲကန္တာရကြီးကို ခြေကျင် ဖြတ်လာလိမ့်မည်ဟု သူ မယုံကြည်။

သို့သော် သူက ‘လူကြီးမင်း မှတ်ပုံတင် ခဏ ပြပါ’

ဂူလ် မှတ်ပုံတင်ကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ကပ္ပတိန်က သေချာစွာ စစ်ဆေးနေ၏။ ဂူလ် ရင်ခုန်လာ၏။ ဘာလင်မှ တစ်နေရာရာမှာ သတင်းများ ပေါက်ကြားသွားပြီး သူ့ကိုများ ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာနေကြသည် လား။ ဒါမှ မဟုတ် သူ ကိုင်ရှိမှာ မရှိခိုက် မှတ်ပုံတင် အသစ်များ ထုတ်ပေးလိုက်လို့ လား။

ကပ္ပတိန်က သူ့ကို ကြည့်ပြီး ‘မစွတာ ဂူလ်၊ ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ အခြေအနေ သိပ်ဆိုးနေပုံ ရပါလား၊ လမ်း ဘယ်လောက် ကြာကြာ လျှောက်ခဲ့ရလို့ လဲ’

ဂူလ် ချက်ချင်း ရိပ်စားမိသွား၏။ သူ၏ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အခြေအနေ မှာ ဥရောပတိုက်သားချင်း ညှာတာ ထောက်ထားလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်နိုင်ကြောင်း သိသွား၏။ အသုံးကျနိုင်သည်။ ။

သို့နှင့် အမှန်နှင့် အနီးဆုံး ကပ်၍ ‘မနေ့က နေ့ခင်း ကတည်းက ဆိုပါ တော့ဗျာ၊ မျက်စိ နည်းနည်းလည်သွားလို့ လည်း ပါတာပေါ့’

‘ဘုရားရေ၊ ဒါဆို ညကလည်း ခင်ဗျား သဲကန္တာရထဲမှာ ရှိနေတာပေါ့၊’

ကပ္ပတိန်သည် ဂူလ် မျက်နှာကို ကြည့်သည် ။ မျက်နှာပေါ်မှ နေလောင်သော ဖူးဖူးရောင်ချက်များကို မြင်သည် ။

‘ဘုရားရေ၊ ယုံပါပြီဗျာ၊ ကဲ ကဲ ကျုပ်တို့ ကားပေါ် တက်၊ ခင်ဗျားကို လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ဟေ့ တပ်ကြပ်၊ ဒီလူကြီးမင်းရဲ့ အိတ်ကို ကားပေါ် တင်ပေးလိုက်ပါကွာ’

ဂူလ်သည် ကန့်ကွက်ရန် ပါးစပ် ဟလိုက်ပြီးမှ ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး လမ်းလျှောက် ခရီးပန်းလာသော လူတစ်ယောက်သည် သူ၏ အိတ်ကို အခြားလူက ကူညီ မတင်ပေးသည့် အတွက် ကန့်ကွက်ရန် မသင့်။ ကန့်ကွက်လိုက်ပါက သူ့ အပြောနှင့် မညီ ဖြစ်သွားပြီး အိတ်များကို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်သွားနိုင်သည် ။

တပ်ကြပ်က အိတ်များကို ဂျစ်ကား နောက်ပိုင်းတွင် တင်လိုက်စဉ် ဂူလ်သတိရပြန်၏။ အိတ်များ သည် သော့ပင် ခတ်မထားပါလား။ ငါ ဘယ်လောက် သောက်သုံးကျလိုက်ပါလိမ့်ဟု တွေးမိသည် ။ သို့သော် သဲကန္တာရ အလယ်မှာ နေခဲ့သူ တစ်ယောက် အိတ်ကို သော့ခတ်ရန် မလိုပါ ။ သူ အလေ့အကျင့် ဖြစ်နေသော နေကို ကြည့်ခြင်း၊ ရေနံကို ရှာခြင်း၊ အရိပ်မှာ နားခြင်း စသော သဲကန္တာရ အကျင့်များကို မေ့ပစ်ရန် သူ လိုပြီ။

သူ့ခေါင်းထဲမှာ ထိုအကျင့်များ အစား ပုလိပ်များ ၊ မှတ်ပုံတင်များ ၊ သော့ခလောက်များ နှင့် လိမ်ညာမှုများ ထည့်ရန် လိုပြီကော။

သူ ကားပေါ် တက်လိုက်၏။ ကပ္ပတိန်က သူ့နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည် ။ ဒရိုင်ဘာဘက်သို့ လှည့်၍ ‘မြို့ဘက် ပြန်တော့ကွာ’

ကားထွက်သည် နှင့် ဂူလ်က သူ့ ဇာတ်လမ်းနှင့် ကိုက်ညီအောင် ‘

သောက်ရေများ မပါကြဘူးလား’

‘ဟာ ဟုတ်တာပေါ့’

ကပ္ပတိန်သည် ထိုင်ခုံအောက်မှ ရေဘူးကို ဖွင့်၍ လှမ်းပေးသည်။ ။

ဂူလ်ကလည်း အားပါးတရ ဆိုဒါ တစ်ပုလင်းစာလောက် သောက်ပစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ရေဘူးကို ပြန်ပေးရင်း ‘ကျေးဇူးပါပဲ’

‘အေးလေ၊ ခင်ဗျားလည်း ရေ တကယ် ငတ်နေတာကိုး၊ ဒါထက် ကျွန်တော်က ကပ္ပတိန် နယူးမင်းပါ’

ဂူလ်သည် ကပ္ပတိန် လှမ်းပေးသော လက်ကို ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။ ကပ္ပတိန်ကလေးမှာ နှစ်ဆယ်ကျော်ပင် ရှိဦးမည်။ ကပ္ပတိန်နှင့် အာလာပသလ္လာပ စကားများ ပြောကြသည်။ ။ ကပ္ပတိန်လေးက သူ၏ လေယူလေသိမ်းက တစ်မျိုးပဲဟု မှတ်ချက်ချမှ သူ လန့်သွားသည်။ ။

ကြည့်စမ်း၊ သည် ကပ္ပတိန်လေးသည် ကြည့်တတ် မြင်တတ် ကြားတတ်သူ ကလေးပါလား။ သို့သော် ဂူလ်က အဖြေ အဆင်သင့် ရှိပါသည်။ ။

‘ကျုပ် မိဘတွေက တောင်အာဖရိကကနေ အီဂျစ် ရွှေ့လာကြတာလေ၊ ဒတ်ချ် လူမျိုးတွေပေါ့၊ ဒါကြောင့်လည်း အာဖဂန်နီစတန် စကားကော အာရပ်စကားပါ ပြောတတ်လာတာပါ၊ ဂူလ် ဆိုတဲ့ နာမည်က ဒတ်ချ်လေ၊ အလက်ဆိုတာကတော့ ကျုပ်ကို မွေးတဲ့ အလက်ဇန္ဒရီးယားမြို့ကို အကြောင်းပြုပြီး ရတာ ဆိုပါတော့’

ကပ္ပတိန်လေးက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ‘ဒါထက် ဒီဘက်ကို ဘာကိစ္စ ရောက်လာတာလဲ မစွတာ ဂူလ်’

ဂူလ်မှာ အဖြေ အဆင်သင့်ရှိပါသည်။ ။

‘ကျုပ်လား၊ အီဂျစ် အထက်ပိုင်း ဒေသ တစ်လျှောက်လုံးမှာ လုပ်ငန်းကလေးတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ကျုပ်က ရုတ်တရက် စစ်ဆေးဖို့ ထွက်လာတာပါ’

သူတို့ ဂျစ်ကားသည် အစရွတ်မြို့ အတွင်းသို့ ဝင်စပြု လာပြီ ဖြစ်၏။

အီဂျစ်ပြည်၏ အဆင့်အတန်း အရ အစရွတ် မြို့သည် မြို့ကြီးဟု သတ်မှတ်ရမည်ပင်။ စက်ရုံများ ရှိသည် ။ ဆေးရုံ ရှိသည် ။ လူဦးရေ ခြောက်သောင်း တစ်ဝိုက် ရှိသည် ။ ဂူလ်က သူ့ကို ဘူတာရုံမှာ ထားခဲ့ရန် ပြောမည့်ဆဲဆဲ ကပ္ပတိန်လေး၏ စကားက သူ့အမှားကို မပြောဖြစ်စေ တော့။

‘ခင်ဗျား ဝပ်ရှော့ တစ်ခုကို သွားရမှာ ပေါ့နော်၊ နာဆစ်ရဲ့ ဆိုင်ဟာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ သူ့မှာ ကားဆွဲတဲ့ ကရိုန်း ထရပ် တစ်စီးလည်း ရှိတယ်’

ဂူလ်သည် ကြိုးစား၍ ‘ကျေးဇူးပဲဗျာ’ ဟု ပြောလိုက်၏။

ကြည့်စမ်း၊ သူ ဦးနှောက်မှာ လျင်မြန်စွာ မလုပ်သေး၊ မသွက်သေး။ ကန္တာရထဲကလို လုပ်နေဆဲ။ သူ နာရီ ကြည့်လိုက်၏။ မဆိုလှ၊ အချိန် ရှိသေးသည် ။ သူ့ အနေနှင့် စစ်ကား ပို့ထားသော ဝပ်ရှော့မှာ ဆင်းမည်။ စစ်ကား ရှိနေစဉ် ယောင်တောင်ပေါင်တောင် လုပ်နေမည်။ ဟိုပစ္စည်း ဒီ ပစ္စည်း မေးကြည့်မည်။ စစ်ကား ထွက်သွားသောအခါမှ ဘူတာကို တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြီး ကိုင်ရိုကို ရထားနှင့် သွားမည်။

သူ ကံကောင်းပါက သူ့အကြောင်းကို ကပ္ပတိန် နယူးမင်းနှင့် ဝပ်ရှော့ ဆရာ နာဆစ်တို့ ပြန်မဆွေးနွေးမိဘဲ နေကောင်း နေနိုင်သည် ။

ကားသည် ဝပ်ရှော့ တစ်ခုရှေ့ ရပ်သည် ။ ကပ္ပတိန်က ‘ကျွန်တော် ဒီမှာ ခင်ဗျားကို ထားခဲ့မှ ထင်တယ်၊ တာဝန်တွေက ရှိသေးတယ် ခင်ဗျ’

ဂူလ်က ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်ရင်း ‘အခုထိကိုပဲ ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ ဗျာ’

ကပ္ပတိန် နယူးမင်းက ‘ခင်ဗျားလို ဒုက္ခသုက္ခ ကြုံခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒီလိုကြီး ပစ်ထားခဲ့ရတာ မကောင်းပါဘူးဗျာ’

နယူးမင်း စဉ်းစားသည် ။ နောက်မှ သတိရပြီး ‘ဪ ဟင်၊ ခင်ဗျားကို ကူညီဖို့ ကျုပ် တပ်ကြပ် တစ်ယောက် ထားခဲ့မယ်’

ဂူလ်က ပျာပျာသလဲ ‘ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ မလို ...’

နယူးမင်းက လက်ကာပြသည် ။

‘ဟေ့ ကောက်ခံ၊ ဆင်း၊ လူကြီးမင်းရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ချပေး၊ သူ လိုတာရှိတာတွေ အားလုံး လုပ်ပေး၊ ဘာအခက်အခဲမှ မရှိစေနဲ့၊ ကြားလား’

ကောက်ခံက ကပ္ပတိန် မျက်နှာကို ကြည့်သည် ။

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

ဂူလ်သည် ရင်ထဲမှ ကျိန်ဆဲလိုက်၏။ သည် တပ်ကြပ်ကြောင့် နောက်ထပ် အချိန် ကြာနေဦးတော့မှာ ပဲ။ ကပ္ပတိန် နယူးမင်း၏ အကူအညီများမှာ တဖြည်းဖြည်း လွန်ကဲလာ၏။ တမင်များ လုပ်နေရောသလား မသိ။

ဂူလ်နှင့် ကောက်ခံ ဆင်းကြပြီးသော အခါ ကားထွက်သွား၏။

ကောက်ခံက အိတ်ကို ကိုင်သည် ။

ဝပ်ရှော့ ဆရာ နာဆစ်မှာ လူငယ်ပင် ရှိသေး၏။ သူက အစွမ်းကုန် ပြုံး၍ ကြိုရင်း ‘ခင်ဗျားတို့ ကားငှားချင်လို့ လား ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် အစ်

ကိုမှာ ကား အကောင်းစား ဘင်တလေ ရှိတယ် ခင်ဗျ’

ဂူလ်က အီဂျစ် ဘာသာဖြင့် စကား ဝင်ဖြတ်သည်။ ။

‘ကျုပ်ကား လမ်းမှာ ပျက်လို့ ထားခဲ့ရတယ်၊ ခင်ဗျားမှာ ကားဆွဲတဲ့ ထရပ် တစ်စီး ရှိတယ် ဆိုလို့ ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ ရပါတယ်၊ ကားက ဘယ်နားမှာ ပျက်နေတာလဲ’

‘သဲကန္တာရထဲမှာ မိုင်လေးငါးဆယ်လောက် ရှိမယ် ထင်တယ်၊ ကား အချိုးအစားက ဖို့ ဒ်ကား၊ ကျုပ်တော့ မင်းနှင့် လိုက်မလာနိုင်ဘူးနော်၊ ပြန်လာရင် ကျုပ်ဆီကို လာခဲ့၊ ကျုပ် ဘူတာရုံနားက ဂရင်း ဟိုတယ်မှာ ရှိတယ်၊ ရော့ ပိုက်ဆံ’

ဂူလ်သည် ပြောပြောဆိုဆို အင်္ဂလိပ် ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးလိုက်၏။

နာဆစ်က ကျေးဇူးတင်စွာ ယူရင်း ‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခုပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်’

ဂူလ် ခေါင်းဆတ်ပြီး ဝပ်ရှော့ အပြင်ဘက်သို့ ကောက်ခံနှင့် အတူ ထွက်လာခဲ့၏။ ပြီးခဲ့သော စကား အခြေအနေကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ။ နာဆစ်သည် ဆွဲကား တစ်စီးနှင့် ဖို့ ဒ်ကားကို လိုက်ရှာမည်။ နောက်ဆုံးမှ မတွေ့ပါဟု ဟိုတယ်ကို လာပြောမည်။ ထိုအချိန်၌ ဂူလ်သည် ဟိုတယ်မှာ ရှိမည် မဟုတ်တော့။ နာဆစ် အနေဖြင့် တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးရသော လုပ်အား အတွက် သူ မနစ်နာပါ။ ငွေကြေး အပြည့်အဝ ရပြီးဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့သော် ရှာမတွေ့သော ကားတစ်စီးနှင့် ပျောက်သွားသော လူတစ်ယောက် အကြောင်းကိုမူကား သူ မပြောဘဲ နေနိုင်မည် မဟုတ်။ ထိုသတင်းသည် ကပ္ပတိန် နယူးမင်းထံသို့ ရောက်သွားမည်သာ ဖြစ်၏။ နယူးမင်း ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမှ ရေရေရာရာ သိမည် မဟုတ်။ သို့သော်

ထိုလျှို့ဝှက်မှုကိုတော့ စုံစမ်းခြင်း ပြုပေလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

ဂူလ် စိတ်နည်းနည်း အိုက်သွားသည် ။ အီဂျစ် ပြည်တွင်းသို့ လူမသိ သူမသိ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဝင်လာရေး သူ့ အစီအစဉ်မှာ မအောင်မြင်နိုင် တော့။

မတတ်နိုင်။ အခြေအနေထဲမှ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်ရမည် ဖြစ်၏။ သူ နာရီ ကြည့်သည် ။ ကိုင်ရို ရထား ထွက်ရန် နည်းနည်း လို သေး၏။ အချိန် ရသေးသည် ။ တပ်ကြပ် ကောက်ခံကို ဟိုတယ် ဧည့်ခန်းမှာ သူ ပတ်ထားခဲ့မည်။ စားသောက်စရာ မှာ ပေးပြီး စားသောက်ခန်းမှာ ထားခဲ့ပြီး သူ လစ်မည်။

ကောက်ခံက လူပုပု ဂင်တိုတို ဖြစ်သည် ။ သူက ‘ဒီမြို့ကို လူကြီးမင်း ရောက်ဖူးပါတယ်နော်’

‘ရောက်ဖူးပါတယ်’

သူတို့ နှစ်ဦးသား ဂရင်း ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။

ဂူလ်က ‘ကျေးဇူးပဲ ကောက်ခံရေ၊ အလုပ် ရှိရင် သွားပါတော့၊ ဒီ လောက်ဆိုရင် ရပါပြီ’

ကောက်ခံက ပြီးချင်စွာဖြင့် ‘ကျွန်တော့်မှာ အရေးတကြီး ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို အခန်းထဲထိ ကျွန်တော် လိုက်ပို့မှာ ပေါ့’

‘ဟာ နေပါစေ၊ ဟိုတယ်က ပစ္စည်း သယ်တဲ့ လူတွေ ရှိမှာ ပေါ့’

‘သူတို့ က မယုံရဘူး ဆရာ’

အခြေအနေမှာ တစ်စထက် တစ်စ ဆိုးလာ၏။ ဤ အခြေအနေသည် မတော်တဆမှ ဟုတ်ပါလေစဟု ဂူလ် တွေးလာ၏။

သူ့အကြောင်းများ ကြိုသိနေပြီး သူ့ကို သက်သက် စနေရောသလား။

ဂူလ် ဣန္ဒြေ ဆည်လိုက်၏။

‘ဒါဖြင့်လည်း ကျေးဇူးပဲဗျာ’

ဂူလ် ဟိုတယ် စာရေး ရှိရာ သွားသည် ။ အခန်း တစ်ခု ယူလိုက်သည် ။ လိုအပ်သော ဖောင်စာရွက်တွင် ဖြည့်စွက်လိုက်၏။ ကိုင်ရှိ နေရပ်လိပ် စာကို လွှဲပေးလိုက်၏။ ကပ္ပတိန် နယူးမင်း သူမှတ်ပုံတင်ကို ကြည့်စဉ် က သာမန်ကာလျှံကာဖြင့် သူ့ လိပ်စာမှန်ကို မှတ်မိကောင်းမှ မှတ်မိနိုင် မည် မဟုတ်ပါလား။

လူမည်း အစောင့် တစ်ယောက်က သူတို့ ကို အခန်း တစ်ခုသို့ လိုက် ပို့သည် ။ အခန်းထဲသို့ ဂူလ်နှင့် ကောက်ခံ ဝင်လိုက်ကြ၏။

ဂူလ် အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်လိုက်၏။ ကောက်ခံကို ဘော က်ဆူးပေးဖို့ ကောင်းသည် ထင်သည် ။

‘ကဲ တပ်ကြပ်ကြီးရေ၊ အခုလို ကူညီတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးပဲ’

ကောက်ခံက ဘောက်ဆူး ပေးမည် ပြင်သည် ကို လက်ကာပြပြီး ‘နေ ပါစေ ခင်ဗျာ၊ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော် ပစ္စည်းတွေ နေရာချထား ပေးပါ့မယ်၊ ကပ္ပတိန်က အစစအရာရာ လုပ်ပေးလိုက်ပါတဲ့ ’

ဂူလ်သည် တုန်လှုပ်သွား၏။ အသံက မာလာသည် ။

‘နေပါစေ၊ ရပါတယ်၊ ကျုပ်လည်း ခဏ လှဲဦးမယ်’

ကောက်ခံက ဘာမှ မသိသလိုဖြင့် ‘လှဲပါ လှဲပါ၊ ကျွန်တော်က အိတ် တွေ ဖွင့်ပြီး ..’

ဂူလ်က အလန့်တကြား ‘မဖွင့်နှင့်’

ထိုအချိန်မှာ ကောက်ခံသည် လက်ဆွဲအိတ်ကို အဖုံး ဖွင့်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ ။ ဂူလ်သည် ဂျာကင် အတွင်းဘက်သို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။ သွားပြီ၊ အားလုံး အခြေအနေကတော့ ပေါ်သွားပြီ။ အသံ မထွက်အောင် လက်စသတ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်။

တပ်ကြပ် ကောက်ခံသည် ပွင့်သွားသော အိတ်အတွင်းမှ အစီအရီ အစုလိုက် အထပ်လိုက် တွေ့ရသော ငွေထုပ်များကို မြင်သွား၏။

‘ဘုရားရေ၊ နည်းတဲ့ ငွေတွေ မဟုတ်ပါလား’

ဂူလ်သည် ရှေ့သို့ တိုးလာ၏။

ကောက်ခံသည် တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ဤမျှ များ ပြားသော ငွေများကို မမြင်ဖူးသဖြင့် အံ့ဩကာ ‘ဒီလောက် ငွေတွေကို ခင်ဗျား ဘာ လုပ်ဖို့ ..’

ထိုအချိန်၌ ဂူလ်သည် သူ၏ ဘီဒိုင်း ဓားကို ထုတ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ နှစ်ဦး မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိသည်။ ။ ကောက်ခံသည် ထိုအခါမှ သတိ ရပြီး အော်ရန် ပါးစပ်ဟလိုက်၏။ သို့သော် နောက်ကျသွား၏။ ထက်မြက်သော ဓားသွားသည် သူ့ လည်တိုင်မှာ ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ကောက်ခံ လဲကျ သေဆုံးသွားလေ၏။

ဂူလ် မည်သို့မျှ မခံစားရ။

စိတ်ပျက်သည် ပဲ ရှိသည်။ ။

(၂)

မေလ၏ တစ်ရက် ဖြစ်သည်။ ။ တောင်လေပူကြီးသည် တဝိုင်းတဝိုင်း တိုက်ခတ်နေ၏။ ရေပန်းအောက်တွင် ရေချိုးနေရင်း သည် အချိန်လေးမှာ သာ အပူ သက်သာပေသည် ဟု ဝီလီယံ ဗင်ဒန် တွေးမိ၏။ သို့သော် ကြာရှည် ဖြစ်၍ မနေနိုင်ဘဲ ရေပန်း ပိတ်လိုက်ပြီး တဘက်နှင့် ကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံးကို သုတ်လိုက်၏။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ အပွန်းအပဲ့များ ဖြင့် ပြည့်နေ၏။ သူ မနေ့က ကရစ်ကက် ကစားခဲ့သည်။ ။ သူတို့ သတင်း ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့နှင့် ဆေးရုံ အဖွဲ့တို့ ယှဉ်ပြိုင် ကစားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ဌာနစလုံးမှ အုတ်အော်သောင်းတင်း အားပေးခဲ့ကြ၏။ ယခုတော့ သူ ကိုယ်သူ ဗင်ဒန် သိပါသည်။ ။ အပြည့်အဝ အားခွန်တစိုက် မကစားနိုင်ခဲ့ကြောင်း။ ဂျင် အရက်များက အားလျော့စေသည်။ ။ ဆေးလိပ်က သူ သက်လုံကို အားနည်းစေ၏။ နောက် သူ့မှာ က အပူအပင် များသည်။ ။

ရေများ သန့်စင်သောအခါ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရင်း စီးကရက် တစ်လိပ် ညှိရာ ချောင်းတစ်ချက် ဆိုးသွား၏။ မုတ်ဆိတ် ရိတ်တိုင်း သူ စီးကရက် တစ်လိပ် သောက်စမြဲ။ လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်က စစ်တပ်မှ ထွက်သောအခါ သူ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် လှလှကြီး ထားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ ယခုတိုင် သူကား စစ်မှုထမ်းဆဲ။

သူ နေ့တိုင်း ဝတ်နေကျ အတိုင်း ယူနီဖောင်းကို ဝတ်လိုက်သည်။ ။

နောက်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့၏။

ဂါဖာ တစ်ယောက် မီးဖိုချောင်မှာ လက်ဖက်ရည်ပွဲ ပြင်နေ၏။ ဂါဖာ
မှာ သူ၏ လူယုံတော် အီဂျစ် အမျိုးသား အိမ်ဖော် ဖြစ်၏။

ဗင်ဒန်က ‘ဘီလီ ထပြီလား’

‘ထပါပြီ ဆရာ၊ ခုပဲ ဆင်းလာတော့မှာ ပါ’

ဗင်ဒန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ မီးဖိုပေါ်တွင် ရေနွေးအိုးက ဆူပွက်နေ
၏။ ဗင်ဒန် ကြက်ဥ တစ်လုံး ပြုတ်လိုက်သည် ။ ပြီး ပေါင်မုန့် နှစ်ချပ်ကို
လှီး၍ ထောပတ် သုတ်လိုက်၏။

ထိုအခိုက် ဘီလီ မီးဖိုထဲ ဝင်လာသည် ။

‘ငွတ်မောနင်း ဖေဖေ’

ကလေးသည် သူ့အတွက် ပြင်ပေးသော နံနက်စာကို စားသည် ။ ဗင်
ဒန်က လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် သောက်ရင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထို
င်သည် ။ လူတိုင်းက ဘီလီသည် သူ့ အဖေနှင့် တူကြောင်း ပြောကြသည်
။ ဗင်ဒန်ကိုယ်တိုင်ကမူ ဘာတူမှန်း မသိ။ သူ့ မျက်စိတွင် တော့ ဘီလီသ
ည် သူ့ အမေဘက် ပိုတူပုံ ရသည် ။ မျက်လုံး စိမ်းစိမ်း၊ နူးညံ့သော အ
သားအရေတို့ မှာ သူ့အမေထံမှ အမွေ ဖြစ်သည် ။

ဗင်ဒန်သည် သူ့သား အတွက် အမြဲ နံနက်စာ ပြင်ပေးနေကျ ဖြစ်သ
ည် ။ အမှန်အားဖြင့် အိမ်ဖော် ဂါဖာ ဤကိစ္စကို လုပ်တတ်ကိုင်တတ်ပြီး
ဖြစ်ပါသည် ။ သို့သော် ဗင်ဒန်က သူ့ကိုယ်တိုင် ပြင်ပေးရမှ ကျေနပ်သည်
။ အမှန်အားဖြင့် တစ်နေ့တာလုံး သူနှင့် ဘီလီ အတူ နေရချိန်မှာ သည်
အခိုက်ကလေး ဖြစ်ပါသည် ။ သူတို့ နှစ်ဦးသား စကား ပြောဖြစ်ခဲ့သည် ။
ဘီလီ ကစားသည် ။ ဗင်ဒန်က ဆေးလိပ် သောက်သည် ။ သည် အချက်

က အရေးမကြီးပါ။ သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက် နေ့တစ်နေ့၏ အစတွင် အတူရှိနေခြင်းသာ အဓိက ဖြစ်ပါသည်။ ။

စားသောက်ပြီးသော အခါ ဘီလီက သွားတိုက်သည်။ ။ ဂါဗာက ဗင်ဒန်၏ ဆိုင်ကယ်ကို ထုတ်သည်။ ။ နောက် ဘီလီက ကျောင်းဦးထုပ် ဆောင်းပြီး ထွက်လာ၏။ ဗင်ဒန်က သူ့ ကက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းလိုက်၏။ နေ့စဉ် နိစ္စရူပ လုပ်နေကျ အတိုင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အလေးပြု လိုက်ကြ၏။

ဘီလီက ‘ဟုတ်ကဲ့ ဆာ၊ ကျွန်တော်တို့ စစ်နိုင်အောင် သွားတိုက်ကြစို့’

သူတို့ နှစ်ဦး ထွက်ကြ၏။

မေဂျာ ဗင်ဒန် သူ့ ရုံးခန်း ရောက်သောအခါ အစီရင်ခံစာ တစ်ခုက အသင့်စောင့်နေ၏။

အစီရင်ခံစာမှာ အစရွတ် မြို့မှ ဖြစ်ပြီး ကိုင်ရို မြို့မှ မိုင်သုံးရာ အကွာရှိသော မြို့ကလေးမှ ဖြစ်ရာ ဘာကြောင့်များ သူတို့ က ထောက်လှမ်းရေး ဌာနကို ပို့ပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေ၏။ ကင်းတပ်ဖွဲ့ တစ်ခုသည် ကားကြစီးလာသည် ဟု ယူဆစရာ ရှိသော ဥရောပတိုက်သား တစ်ဦးကို တွေ့သည်။ ။ ထိုလူက တပ်ကြပ် တစ်ဦးကို ဓားနှင့် ထိုးသတ်သွားကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။ ။ တပ်ကြပ် ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း နောက်တစ်နေ့မှ သိရပြီး စုံစမ်းသော အခါ အသတ်ခံရကြောင်း သိရသည်။

ည် ဖြစ်ပြီး ထိုလူသတ်သမားနှင့် ပုံပန်း တူသည် ဆိုသော လူတစ်ယောက် ဘူတာရုံမှ ကိုင်ရှိသို့ လက်မှတ် ဝယ်သွားကြောင်း သိရသည် ဟု သာ ဖြစ်ပေသည် ။ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့် တပ်ကြပ်ကို သတ်သွားကြောင်း မသိရပေ။

အီဂျစ် ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် ဗြိတိသျှ တပ်ထိန်း အဖွဲ့တို့ ကမူ အစရွတ် မြို့၌ စုံစမ်း စစ်ဆေးနေလောက်ပြီ ဖြစ်၏။ ထို့အတူ ကိုင်ရှိရှိ အလားတူ အဖွဲ့ အစည်းများကလည်း စုံစမ်းနေလောက်ပြီ ဖြစ်၏။ ဘာကြောင့် သူတို့ စစ်ထောက်လှမ်းရေးကို ဤသတင်း ပို့ရသနည်း။

ဗင်ဒန် မျက်မှောင် ကုတ်သည် ။ စဉ်းစားသည် ။

ဥရောပတိုက်သား တစ်ဦး သဲကန္တာရ အစွန်မှာ တွေ့ရသည် ။ သူ့ ကား ပျက်သွားကြောင်း ပြောသည် ။ ဟိုတယ် တစ်ခုမှာ တည်းခိုရန် အခန်းယူသည် ။ သို့သော် ခဏ အတွင်း မီးရထားနှင့် ကိုင်ရှိသို့ ထွက်သည် ။ သူ၏ ပျက်သွားသည် ဆိုသော ကားကို ရှာ၍ မတွေ့။ သူ ယူထားသော အခန်းထဲတွင် သူနှင့် ထည့်လိုက်သော တပ်ကြပ်၏ အလောင်းကို နောက်တစ်နေ့မှ တွေ့ရသည် ။

ဘာကြောင့်လဲ။

ဗင်ဒန်သည် အစရွတ် မြို့သို့ ဖုန်းဆက်သည် ။ စစ်တပ် အိတ်ချိန်းမှ တွေ့လိုသူ ကပ္ပတိန် နယူးမင်းနှင့် ဆက်သွယ်မိရန် အတော် ကြိုးစားယူရသည် ။ နောက်ဆုံးမှ ရသည် ။

ဗင်ဒန်က ‘ဓားနှင့် လူသတ်သမားဟာ သူ့အကြောင်း ပေါ်သွားလို့ သတိတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ လည်း အဲဒီလို ထင်မိလို့ တပ်ထောက်လှမ်း

ရေးကိုပါ အကြောင်းကြားလိုက်တာပါ ခင်ဗျ’

‘ကောင်းတယ်၊ အဲဒီလူ အကြောင်း မောင်ရင် မြင်သမျှ ပြောစမ်း’

‘သူက လူကောင်ကြီး ..’

‘မဟုတ်ဘူး လေ၊ မောင်ရင့် သတင်း ပို့ချက်ထဲမှာ အရပ် ခြောက်ပေ လောက် ရှိတယ်၊ ၁၂ စတုလောက် လေးပုံ ရတယ်၊ မျက်လုံး မည်းမည်း၊ ဒါတွေက ပါပြီးသားပဲ၊ ကျုပ် သိချင်တာက မောင်ရင့် စိတ်ထဲမယ် သူ့ကို ဘယ်လို မြင်သလဲ ဆိုတာကို သိချင်တာ’

နယူးမင်းက ‘ဟုတ်ကဲ့၊ နားလည်ပါပြီ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ် ဆိုရင် လက်ဦးတွေ့တွေ့ချင်း သူ့အပေါ် လုံးဝ သံသယ မရှိပါဘူး၊ သူဟာ တကယ်ပဲ သဲကန္တာရထဲမှာ ကားပျက်လို့ ဒုက္ခရောက်လာခဲ့တဲ့ ပုံပန်း အပြည့် ရှိပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူဟာ လူဖြူ တစ်ယောက်၊ လူရည်သန့် တစ်ယောက်၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားထားတယ်၊ လေယူလေသိမ်းလည်း သူ ပြောသလို ဒတ်ချ်လိုလို တောင်အာဖရိကလိုလိုပါပဲ၊ သူ့ မှတ်ပုံတင်ကလည်း အတိအကျပဲ၊ အစစ်ပဲနှင့် တူပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ’

‘သူ ပြောတယ်လေ၊ သူ့လုပ်ငန်းတွေကို စစ်ဆေးဖို့ အီဂျစ် အထက်ပိုင်းကို လာတာပါတဲ့ ’

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်နိုင်စရာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ ပုံပန်း ကြည့်ရတာ တောမြို့လေးတွေမှာ စက်ရုံဖွင့် ဆိုင်ဖွင့်ပြီး လိုက်စစ် လိုက်ကြည့်နေမယ့်ပုံ မပေါက်ဘူး၊ ငွေရင်း ထည့်ရင်တော့ လန်ဒန်စတော့ ပွဲစားတို့ ၊ ဆွစ်ဇာလန်က ဘဏ်တို့ မှာ ထည့်မယ့် ပုံမျိုး၊ ဟို .. ဟိုဗျာ အံ့မဝင်သလိုပဲ၊ ကျွန်တော် ဆို

လိုတာ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်’

‘ပေါက်ပါတယ်’

နယူးမင်းသည် လူထက် တစ်ယောက် ဖြစ်သည် ဟု ဗင်ဒန် တွေးမိ၏။ ဘာကြောင့်များ အစရွတ်လို တောကြိုတောင်ကြား ရောက်နေပါလိမ့်ဟု တွေး၏။ နယူးမင်းက ဆက်၍ ‘ပြီးတော့ သူက ရုတ်တရက် သဲကန္တာရထဲက ဘွားခနဲ ပေါ်လာတာ မဟုတ်လား၊ သူ ဘယ်က လာတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် မသေချာဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က တပ်ကြပ်ကောက်ခံကို သူနှင့် ထည့်ပေးလိုက်တာ၊ အကူအညီ ပေးဖို့ လိုလိုနှင့် စောင့်ကြည့်ဖို့ ပေါ့ ဆရာ၊ သူ့အကြောင်းကို စုံစမ်း မပြီးမချင်းပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက အထိ ကျွန်တော် သူ့အပေါ်မှာ သံသယ မရှိပါဘူး၊ တကယ်လို့ ရှိခဲ့ရင်တော့ ဘယ် ခုလို’

‘ဘယ်သူမှ ကပ္ပတိန်ကို အပြစ်တင်ကြမယ် မဟုတ်ပါဘူကွာ၊ ဒါထက် မင်း မှတ်မိတယ် ဆိုတဲ့ မှတ်ပုံတင်က အဲလက် ဂူလ်၊ လေ အိုလီဗာ ဗီလာ ဥယျာဉ်စု၊ ကိုင်ရိုနော်၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

‘အေး အေး၊ ဒါပဲ’

ဗင်ဒန်သည် ဖုန်းချလိုက်၏။ နယူးမင်း၏ သံသယသည် သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိသော သံသယနှင့် လာ၍ တိုက်ဆိုင်သည် ။ သူသည် အမှုတွဲကို ယူ၍ ရုံးမှ ထွက်ခဲ့၏။

စစ်ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ချုပ်တွင် နှစ်ပိုင်း ရှိ၏။ D.D.M.I (O) လှုပ်ရှားရေး အဖွဲ့နှင့် D.D.M.I (I) ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ ဟူ၍ ထိုဌာနခွဲ နှစ်ခုကို ကာနယ် နှစ်ဦးက တာဝန်ယူရသည် ။ မေဂျာ ဗင်ဒန်၏ ထောက်လှ

မ်းရေး ဌာနခွဲမှူးမှာ လက်ဖက်တင်နင် ကာနယ် ဘော့ဂ် ဖြစ်၏။ သူတို့ ဌာနမှ အေးဂျင့်များ သည် နေရာစုံ၌ ရှိသည် ။ အာရပ် အမျိုးသားရေး ဝါဒီတို့ ၏ လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း အမြဲ စောင့်ကြည့်နေရ၏။ အစရွတ်မှ ထူးဆန်းသော လူ၏ ကိစ္စကား ပြဿနာ တစ်မျိုး ဖြစ်သည် ။

ဗင်ဒန်၏ စစ်မှုထမ်းသက် တစ်ခုလုံးတွင် ကြီးကျယ် ကျော်ကြားသော အောင်မြင်မှုကြီး တစ်ခုနှင့် ကြီးမားသော ဆုံးရှုံးမှု တစ်ခု ဆုံခဲ့ဖူး၏။

ဆုံးရှုံးမှုမှာ တူရကီမှာ ဖြစ်သည် ။ အီရတ် နိုင်ငံမှ ရာရှစ် အလီ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ကာ တူရကီသို့ ရောက်လာ၏။ ဂျာမန်များက သူ့ကို ကြော်ငြာသတင်း ထုတ်ရန် လိုချင်၏။ ဗြိတိသျှတို့ ကမူ သူ့ကို သိုသိုသိပ်သိပ် ရှိစေချင်သည် ။ နှစ်ဖက်လုံးနှင့် မျက်နှာ မပျက်ချင်သော တူရကီက နှာစေးနေ၏။

ဗင်ဒန်၏ တာဝန်မှာ အလီကို တူရကီပြည် အစီစတန်ဘူးလ်မြို့မှ ပျောက်မသွား ဖြစ်သည် ။ သို့သော် အလီသည် ဗင်ဒန် စောင့်ကြည့်နေသည့် ကြားမှ ဂျာမန် စပိုင် တစ်ယောက်နှင့် အဝတ်အစား လဲကာ လွတ်မြောက်သွားလေ၏။ နောက်များ မကြာမီ နာဇီ ရေဒီယိုမှ အလီ၏ အရှေ့ အလယ်ပိုင်း သဘောတရား မိန့်ခွန်းများ ထွက်ပေါ် လာလေတော့၏။ ဗင်ဒန် အရှက်ရကာ ကိုင်ရုံသို့ ပြန်လာရ၏။ လန်ဒန်က သူတို့ ၏ ဆက်သွယ်ရေး ပေါက်ကြားမှု တစ်ခု ရရှိမည်ဟု ကောက်ချက် ချသည် ။

ပေါက်ကြားမှုကို ဗင်ဒန် သုံးလကြာမျှ ထောက်လှမ်းရာ အမေရိကန် သံအရာရှိ တစ်ဦးက မသေချာသော ကုတ် (လျှို့ဝှက်စာ) နှင့် ဝါရှင်တန်သို့ သတင်း ပို့ခဲ့ကြောင်း သိရသည် ။ လျှို့ဝှက်စာကို ပြင်လိုက်သည် ။ ပေါက်ကြားမှု ပိတ်သွားသည် ။ ဗင်ဒန် မေဂျာ ရာထူး ရခဲ့သည် ။

သူသည် အကယ်၍ အရပ်သား တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါက သို့မဟုတ် စစ်မဲ့ကာလ စစ်သား တစ်ယောက် ဖြစ်ပါက သူ၏ ဆုံးရှုံးမှုကို အောင်မြင်မှုနှင့် ဖာထေး၍ ရနိုင်ပေသည်။ ။ ‘ဒီလိုပဲလေ၊ နိုင်တစ်ခါ ရှုံးတစ်လှည့်ပေါ့’ ဟု ဆိုနိုင်ကောင်းပါသည်။ ။ သို့သော် စစ်အတွင်း ကာလ၏ အမှား တစ်ခုမှ အသက်ဆုံးရှုံးမှုများ ပါဝင်နေတတ်ပေသည်။ ။ ရာရှစ် အလီ၏ အမှု ကိစ္စတွင် အေးဂျင့်တစ်ယောက် အသက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ။ ထိုအေးဂျင့်မှာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဗင်ဒန် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်၍ မဆုံး ရှိနေ၏။

ဗင်ဒန်သည် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဘော့ဂ်၏ တံခါးကို ခေါက်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်သည်။ ။ ရက်ဂီ ဘော့ဂ်မှာ အသက် ငါးဆယ်ခန့်၊ ပုပု ဂင်တိုတို့ ဖြစ်သည်။ ။ သူက ဗင်ဒန်အား ထိုင်ရန် ပြောပြီးနောက် လက်ထဲမှ ကရစ်ကက် ဘောလုံးနီကလေးကို မြှောက်ကစားနေရင်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။

‘မနေ့က မောင်ရင် ကစားတာ ကောင်းသားပဲ’

‘ဗိုလ်မှူးကြီးက ပိုကောင်းပါတယ်’

မှန်၏။ မနေ့က ပွဲတွင် ဘော့ဂ် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ကစားနိုင်ခဲ့ပေသည်။ ။

ဗင်ဒန်က သက်ပြင်း ချရင်း ‘ဒါထက် စစ်ပွဲ အခြေအနေကကော’

‘မကောင်းဘူးဟေ့၊ သတင်းဆိုးချည်းပဲ၊ တို့ က ရိုမဲလ်ကို ဂါဇလာ မျဉ်းကြောင်းကို ဝက်ခေါင်းထိုး တိုက်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားကြတာ မဟုတ်လား၊ ငနဲက လူညစ်ပဲ၊ တောင်ဘက်ခြမ်းက ပန်းပြီး နံပါတ် ခုနစ် တင့်ကားတပ်ကို တိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ် မက်ဆာစီးကို ဖမ်းသွားသကွ’

‘မကောင်းပါလား’

‘အေး၊ ဒါပေမဲ့ ငနဲသား ကမ်းထိတော့ ရောက်အောင် မတိုက်နိုင်
သေးဘူးကွ၊ ဒီတော့ ဂါဇလာ ခုခံရေး စစ်ကြောင်းက တပ်သားတွေဟာ
အဆက်အသွယ် မပြတ်သေးဘူးပေါ့ကွာ’

‘ထားပါတော့လေ၊ သူ့ကို ရပ်အောင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့ တိုက်
နိုင်မှာ လဲ’

‘ဒီငနဲ ရှေ့တိုးနိုင်တော့မယ် မထင်ပါဘူးကွာ’

ဘော့ဂ် ထင်မြင်ချက်မှာ ရေရေရာရာ မရှိပါ။

ဘော့ဂ်သည် ထုံးစံအတိုင်း စစ်ဦးစီးချုပ်များကို မဝေဖန်လို၍ ဆင်
ဂွေရန်ရှောင် ပြောခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။ ဘော့ဂ်က စကား လွဲရန် ဗင်ဒန်
လက်ထဲက စာရွက်ကို ကြည့်ရင်း ‘မင်းလက်ထဲက ဘာလဲ’

ဗင်ဒန်က အစရွတ်မှ သတင်း အခြေအနေ အားလုံးကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
ပြောပြလိုက်ပြီးနောက် ‘သည် ကိစ္စကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် လိုက်မလို့
စိတ်ကူးထားပါတယ်’

ဘော့ဂ်သည် အစီရင်ခံစာကို အစ အဆုံး ဖတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ ‘ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိလို့ တုံး’

‘ကြည့်ရတာ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုခု ပေါ်သွားလို့ သတ်သွားတယ်လို့
ထင်ပါတယ်’

‘ဟင်’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ လူသတ်မှုမှာ သတ်စရာ အကြောင်းမှ မရှိတာ၊ ကျွန်
တော်တို့ က ကောက်ချက်ချဖို့ ပဲ ရှိတာပေါ့’

ဘော့ဂ်က ဘာမှ မပြော။ ဗင်ဒန်က ဆက်၍ ‘ဖြစ်နိုင်တာက အဲဒီ ခရီးသည် ဟာ သူ ပြောသလို ကုန်သည် ရိုးရိုး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို တပ်ကြပ်က တွေ့သွားမယ်၊ ဒီတော့ တပ်ကြပ်ကို နှုတ်ပိတ်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်’

‘သူ ပြောတဲ့ ကုန်သည် မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် မင်းက သူ့ကို စပိုင်လို့ ဆိုချင်တာလား’

ဘော့ဂ်က ရယ်သည် ။ ပြီးမှ ‘အဲဒီ ငနဲက အစရွတ် ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ၊ လေထီးနှင့် ခုန်ဆင်းလာတာလား၊ ခြေကျင် လျှောက်လာတာလား’

ဘော့ဂ်ကို နားဝင်အောင် ရှင်းပြရသည် မှာ ပင်ပန်းလှသည် ဟု ဗင်ဒန်ထင်သည် ။

‘သဲကန္တာရထဲမှာ လေယာဉ် သေးသေးနှင့် တိတ်တိတ် ဆင်းရင်လည်း ရတယ်၊ သဲကန္တာရကို ဖြတ်ပြီး ခြေကျင် လျှောက်တာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး’

ဘော့ဂ်က ပြုံးပြန်၏။ ‘ငါ့အထင်တော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ၊ ဒီကိစ္စ အတွက် အချိန်ကုန် ခံမနေပါနှင့်’

ဗင်ဒန်လည်း အငြင်းပွားမနေချင်တော့။

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ နောက်ဆက်တွဲ သတင်း ရရင် ဖိုင်လုပ်ထားရအောင်ပဲ ရဲကို သာမန် အကြောင်းကြားထားလိုက်တော့မယ်’

‘အေး အေး၊ ကောင်းတယ်၊ ဒါထက် ကရစ်ကက် အသင်း အတွက်လည်း လုပ်ဦးနော်’

ဘော့ဂ် အခန်းထဲမှ ဗင်ဒန် ထွက်လာခဲ့လေသည် ။ ဗြိတိသျှ စစ်တပ်

အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းတွင် ဘယ်လို ဘယ်လိုများ ဖြစ်ပြီး ကြောင်စီစီ ငနဲတွေ ရာထူးရနေပါလိမ့်ဟု တွေးမိသည် ။ ပထမ ကမ္ဘာစစ် အတွင်းက တပ်ကြပ် အဖြစ် စစ်မှုထမ်းခဲ့ဖူးသော အဖေ၏ စကား တစ်ခွန်းကို ဗင်ဒန် အမှတ်ရမိသည် ။ ‘အင်္ဂလိပ်တပ်ကတော့ လားတွေ ဦးဆောင်နေတဲ့ ခြင်္သေ့တွေပါပဲကွာ’ ဟူ၏။ ဘော့ဂ်သည် ထုံထိုင်းရုံသာမက အဆုံးအဖြတ် လွဲတတ်ပေသေးသည် ။

အဖြူရောင် ဆေးရုံ ယူနီဖောင်းဝတ် အမျိုးသမီးက ရုတ်တရက် သူ့ကို အလေးပြုသည် ။ ဗင်ဒန် အမှတ်မထင် ပြန်ပြုလိုက်၏။

အမျိုးသမီးက ‘မေဂျာ ဗင်ဒန် မှတ်ပါတယ်’

ဗင်ဒန် ရပ်လိုက်၏။ အမျိုးသမီးကို သေချာကြည့်သည် ။ နောက်မှ မှတ်မိသွားပြီး ‘ဒေါက်တာ အဘူးနေ့သံပါလား၊ ဝတ်မောနင်း’

ဒေါက်တာမသည် အရပ် ရှည်ရှည်၊ ကိုယ်လုံး ပြည့်ပြည့် ဖြစ်ပြီး ခွဲစိတ်ဘက်မှ ဟု သူ သိသည် ။ စစ်တပ် ရာထူး အရ ဗိုလ်ကြီး ကပ္ပတိန် ဖြစ်သည် ။

ဒေါက်တာက ‘ရှင် မနေ့တုန်းက အတော် ကြိုးစား ကစားတာပဲ’

ဗင်ဒန် ပြုံးသည် ။ ‘အဲဒီ ဒဏ်တွေ ကနေ့ စုခံနေရတာပေါ့ဗျာ၊ ဘာပဲပြောပြော ပျော်ပါတယ်’

‘ကျွန်မလည်း တူတူပါပဲ’

ဒေါက်တာမ၏ လေသံမှာ ပြောရင်း တိုးသွားပြီး ‘သောကြာနေ့ကျရင် ရှင်နှင့် တွေ့ရမှာ လား’

‘ဗျာ၊ ဘယ်မှာ လဲ’

‘ယူနီယံ ကပွဲမှာ ပေါ့’

‘အာဟာ’ယူနီယံ ဆိုသည် မှာ အင်္ဂလိပ် အီဂျစ် အသင်း ကလပ် ဖြစ်သည်။ ‘ကောင်းသားပဲ၊ ဘယ်အချိန် တွေ့မလဲ’

‘ငါးနာရီလေ၊ လက်ဖက်ရည် သောက်ရတာပေါ့’

ဗင်ဒန်ကလည်း သူ့ အလုပ် အတွက် ထိုအချိန်မှာ အီဂျစ် ဧည့်သည် များ စကား များများ ပြောတတ်သဖြင့် သတင်း ရနိုင်သောကြောင့် သဘောကျသွား၏။

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် လာပါ့မယ်’

‘ဒါဖြင့် ကျွန်မ သွားမယ်၊ အဲဒီနေ့ကျမှ ဆုံကြတာပေါ့’

ဗင်ဒန်သည် တခြားဘက် ထွက်သွားသော ဒေါက်တာမ၏ နောက်ကျောကို ကြည့်၍ ကျန်ရစ်သည်။ အမျိုးသမီး၏ ကိုယ်ဟန်ကြော့ကြော့ မျက်နှာမော့မော့ကို ကြည့်ရင်း ကွယ်လွန်သူ ဇနီးကို အမှတ်ရစေ၏။

ဗင်ဒန်သည် သူ့ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ သူ့ အနေနှင့် ကရစ်ကက် အသင်း စည်းရုံးရန် စိတ်မဝင်စားပါ။ အစရွတ်မှ လူသတ်မှု သတင်းကို လည်း မေ့ပစ်ရန် မရည်ရွယ်ပါ။ ဘော့ဂ် ပြောချင်ရာ ပြောပါစေ၊ ဗင်ဒန် အနေနှင့်မူ သူ လုပ်စရာ ရှိတာများကို ဆက်လုပ်မည်သာ ဖြစ်၏။

ပထမဆုံး ကပ္ပတိန် နယူးမင်းနှင့် ပြန်ဆက်သွယ်ပြီး အဲလက် ဂူလ်၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို အပြည့်အစုံ ထပ်တောင်းသည်။ နောက် အီဂျစ် ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ အကြောင်းကြားပြီး ကိုင်ရိုရို ဟိုတယ်များ၊ တည်းခိုခန်းများမှ ဧည့်စာရင်း ယူရန်၊ လူပုံပန်း တိုက်ကြည့်ရန် ညွှန်ကြားသည်။ နောက် လုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့သို့ ဆက်သွယ်၍ မှတ်တမ်း စစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ရန် ပြောသည်။ နောက် နောက် ဗြိတိသျှ ငွေလွှဲ ဌာနသို့ ငွေစက္ကူ အတုများ

သတိထား ကြည့်ရန် အကြောင်းကြား၏။ နောက် အသံလွှင့် အသံဖမ်း
ဌာနသို့ ယခု ရပ်ပိုင်း ပြည်တွင်းမှ အသံလွှင့်မှု မှန်သမျှကို စနစ်တကျ ဖ
မ်းယူ စစ်ဆေးကြည့်ရန် ပန်ကြား၏။

နောက်ဆုံးတွင် မူ သူ တပ်ကြပ်ကြီးကို ရေဒီယို ဆိုင်များမှာ ပစ္စည်းပို
ဝယ်သူ လာ မလာ၊ လာပါက စာရင်း ယူထားရန် ညွှန်ကြားသည် ။

သူကမူ လေ အိုလီဗာ ဗီလာ အိမ် ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့၏။

အော်လစ်ဗီးယား အိမ် အမည်မှာ နံဘေး အနားရှိ အော်လစ် ပန်းခြံ
ကို အစွဲပြုပြီး ရထားပုံ ရသည် ။ ယခုပင် အော်လစ်ပန်း
ဖြူဖြူကလေးများ သည် အကိုင်း ညိုညိုများ တွင် ပွင့်နေကြပြီ ဖြစ်၏။
အိမ်ကြီးကို အုတ်တံတိုင်း မြင့်မြင့် ခတ်ထား၏။ ဗင်ဒန်သည် ဝင်းတံခါး
မှ ပင် ကျော်၍ အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်၏။ အိမ်ဝင်းက ကျယ်၏။ အိမ်ဝင်းထဲမှ
ရေပန်း ရှိရာသို့ သွားကြည့်၏။ ရေပန်း မထွက်တော့။ ပုတ်သင်ညို တစ်
ကောင်သာ ထွက်ပြေးသွား၏။ ဤနေရာ၌ လူသူမနေသည် မှာ တစ်နှစ်
ခန့် ရှိလောက်ပြီ ဖြစ်သည် ။

ဗင်ဒန် အိမ်ကြီး ရှိရာသို့ သွားသည် ။ မှန်ပြတင်း တစ်ခုမှ မှန်တစ်ချ
ပ်ခွဲ၍ ကလန့်ကို ဖွင့်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်၏။ အိမ်အတွင်းရှိ အဆင်အပြင်
မှာ ဥရောပ မဆန်ပါ။ အပေါ်ထပ်တွင် သော့ခတ်ထားသော အခန်း တစ်
ခု တွေ့သည် ။ ဗင်ဒန် သော့ကို ကန်ချိုး၍ ဝင်သည် ။

အခန်းမှာ သပ်ရပ်ပြီး ပရိဘောဂ အကောင်းစားများ ရှိသည်။ ။

စားပွဲပေါ်၌ တယ်လီဖုန်း တစ်လုံး ရှိသည်။ ။ မင်အိုး မင်တံ ရှိသည်။ ။
အံ့ဆွဲထဲတွင် ဆွစ်ဇာလန်၊ ဂျာမနီနှင့် အမေရိကန် ကုမ္ပဏီများမှ အစီရင်
ခံစာများ တွေ့သည်။ ။ စာအုပ်စင်တွင် ဘာသာစုံ စာအုပ်များ တွေ့ရသည်
။ အာရဗီဘာသာ ကဗျာ စာအုပ်နှင့် ဂျာမန် ဘာသာ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်
ပါသည်။ ။

မည်သည့် ကိုယ်ရေး အထောက်အထား စာရွက်စာတမ်းမှ မတွေ့ရ။

စာ မတွေ့ရ။

ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံမှ မတွေ့ရ။

ဗင်ဒန်သည် စားပွဲရှိ သားရေ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်၏။ ဤ
အခန်းသည် ယောက်ျားတစ်ယောက် နေသော အခန်း သေချာသည်။ ။
ထိုလူသည် ပညာတတ်သည်။ ။ တိကျသည်။ ။ စနစ်ကျပုံ ရသည်။ ။

သို့သော် ဗင်ဒန် စိတ်ထဲတွင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသေး၏။

ဥရောပ နာမည် ပိုင်ရှင် နေသည် ဆိုသော အိမ်မှာ အာရပ် လူမျိုး ဓ
လေ့ အတိုင်း ပြင်ဆင်ထား၍ ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ပြင် အခန်းထဲမှ ထိုလူ
အကြောင်း တစ်စွန်းတစ သိနိုင်ရန် သဲလွန်စ မကျန်ခဲ့။

ဤအခန်းသည် စနစ်တကျ ရှင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အမှန်စင်စစ် ဘဏ်တိုက်မှ စာရင်း၊ ဈေးဝယ် ကုန်တိုက်တို့ မှ ပြေစာ
၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စာ၊ ဓာတ်ပုံ စသည် စသည် ဖြင့် ရှိဖို့ ကောင်းသည်
။ သို့သော် တစ်ခုမှ မရှိ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုကဲ့သို့သော ပစ္စည်းများကို စ
နစ်တကျ ဖယ်ရှားသွားပုံ ရ၏။ သူ၏ အကျိုးအကြောင်း တစ်စွန်းတစ မ
ကျန်ရစ်။ တစ်ချိန်ချိန်တွင် သူ့ အကြောင်းကို သိလို၍ ဤအခန်းကို လာ

ရောက် စစ်ဆေးလိမ့်မည်ဟု များ ကြိုတင်၍ သိထားသည့် အတိုင်း။

ဗင်ဒန် ပါးစပ်က အသံ ထွက်လာသည် ။

‘အဲလက် ဂူလ်၊ မင်း ဘယ်သူလဲ ဟင်’

ဗင်ဒန် ကုလားထိုင်မှ ထသည် ။ အခန်းပြင်ဘက် ထွက်သည် ။ ဟိုသ
ည် ကြည့်သည် ။ ဘာမှ မထူး။ အိမ်ကြီး အပြင် ထွက်သည် ။ နောက်ဝင်း
တံခါးမှ ကျော်ထွက်သည် ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း လမ်း၏ တစ်ဖက် အော်လစ်
ပင် ခြေရင်းအရိပ်တွင် အာရပ် တစ်ယောက် တင်ပျဉ်ချိတ် ထိုင်နေ၏။

ထိုသူသည် ဗင်ဒန်၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်နေ၏။ သူ တာဝန်အရ သူ
တစ်ပါး၏ အိမ်တွင်းသို့ ဖောက်ထွင်း ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ဟု
ရှင်းပြရန် မလိုဟု ဗင်ဒန် ယူဆ၏။ သူ ဝတ်ထားသော ဗြိတိသျှ ယူနီ
ဖောင်းကပင် တာဝန်ရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားစေသည် မဟုတ်ပါလား
။

သူ စဉ်းစားနေသည် မှာ သတင်း ဖြစ်သည် ။ ဤ အိမ်ရှင် အကြောင်း
ကို မြူနီစီပယ် ဌာနမှ သော် လည်းကောင်း၊ အနီးအနား ကုန်စုံဆိုင်များ
မှ သော် လည်းကောင်း သတင်း စုံစမ်းရမည်သာ ဖြစ်၏။ သူသည် မော်
တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ပြီး စက်နှိုးလိုက်၏။ စက်သံ ချက်ချင်း ပေါ်လာ
သည် ။

ဗင်ဒန် ဆိုင်ကယ်စီး ထွက်လာခဲ့၏။